

Uši a Vítr

Z CHACHAROVA SUDU | BOHOUŠEK CICKO | RENÁTA JUDITA KOMENDOVÁ | KAPELA MOZKOVÁ SONDÁŽ | NA VLNĚ HOŘÍČÍHO PSA | ÚHLY POHLEDU | BLÁZINEC

Dech proti větru

Tak se jmenuje zbrusová kniha Renáty Judity Komendové, která byla pokřtěna v lednu na festivalu Homér's Memorial. Autorka je z Olomouce a možná ji znáte z časopisu Host, Těžkoříct, nebo Lžička v šuplíku, kde byla šéfredaktorkou a redaktorkou sekce poesie. Její texty taktéž zhudebnila kapela Vyp.Ni. Pamětníci možná vzpomenu na někdejší klub Boro, kde byla v roce 2013 zrealisována výstava Dech proti větru.

Ukázky ze sbírky na straně 5

Černá kronika

Tohoto roku v lednu zemřel Bohoušek Cicko, zpěvák kapel San Francicko a 5 kilo ubrusu.

Na svéráznou figuru vzpomíná Honza Bartoň na straně 7 a Miroslav Václavek na straně 15

V únoru odešel písničkář Vladimír Smutný. Hospodské rozloučení s ním proběhlo neprodleně na Pochcanejch židlich za mohutného muzicírování a jamování.

Na Vladimíra vzpomene Lukin na konci svého eposu nazvaného Evangelium Státého Lukáše na straně 10

Mozková sondáž

V polovině let osmdesátých v bývalém Československu vznikla uvnitř bojového útvaru v Českém Krumlově hudební skupina zvaná Mozková sondáž. Jde o skupinu, jejíž členy tehdy i dnes můžeme najít např. v Underground Alkohol Band, Litinový Pepa and Průmyslový Plyn, Patologický orchestr města Mariánské lázně, Umělá hmota II, Židi, Kurevsky rezavej plech, nebo Beatové družstvo Sokolov.

Na vznik a tvorbu kapely vzpomíná Ticho de Vrahe za konzultace s Karlem Želvou Blochem a Ivanem Pilousem na straně 16

Oldřich Janota, Brno – Verběna, foto Petr Slavič

Rozhovor: Oldřich Janota

Rozhovor s kytaristou a zpěvákem Oldřichem Janotou (narozen 1949 v Plzni) o plynutí na vlnách doby

vk: Po dlouhé době jsi zavítal k nám do Brna. Jaký máš teď pocit z koncertu?

Příšerně skřípaly dveře, aparát nefungoval, místnost byla rozseknutá napůl, takže část posluchačů seděla za zdí a poslouchala koncert z jedné bedničky jak z rádia. Jo, říkal jsem si, tak to je vono, tohle dobře znám, tady jsem doma. V tom okolním chaosu jsem cítil, že jsem dostal pozvání na místo, kde se něco rodí, kde lidem o něco jde, a mezi takové lidi jsem vždycky chtěl patřit. Včetně třeba té vegetariánské biokuchyně.

vk: No, opravdu máme ve Verběně ještě hodně co ladit – ještě že to tak dobře zvládáš. Zabrál jsi nám písni, které jsem dosud neslyšel – chystá se nějaká nová deska? Slyšel jsem o nějakém 8CD?

To osmicédé vymysleli Indies jako formu vydání archivních záznamů nevydané Janotovy tvorby z posledních zhruba 40 let, a Ministerstvo kultury to podpořilo grantem. Takže to není až tak absurdní, jak se to na pohled jeví, takový děsivý balík cedéček. Dá se to vnímat jako sběratelská rarita, dokument, vlastně i bibliofilie.

Mě ale zajímají spíš současné věci. V posledních letech mě život zavalil do Mariánských Skoků za Panenkou skákavou, a pak na Malenisko, kam lidi jezdí za Panenkou M Provodovskou. Tak vznikla myšlenka písničky z těchto poutních míst poskládat do

pokračování rozhovoru na straně 2

Homér's Memorial 2016

15. ledna 2016 v brněnském divadelním studiu Paradox duněly tóny, zněly verše, pouštěl se film. Chlast stříkal přímo na chuťové receptory a všude bylo bílo... Křtilo se: Radim Babák svoji desku Tutepeto, a pak ze zlíl tak, že nebyl schopen opustit pódium, až až málem hrozil fyzický střet s dalším podroušeným účinkujícím ze severu. Křtilo se také DNO, které se rozebralo a další výtisky bůhví zda někdy vojenský Marek nakompletuje. Křtila se kniha Petra Čermáčka – Ohniště a kniha Tondy Června – Červen v zimě. Šatna před vstupem do sálu byla pouze k novinám, k novinám s ušima, a těch se prodal rekordní počet! Pilo se a kouřilo, ale to sem nepatří. Bylo to plné kultury a vzpomínání....

Fotoreportáž ze vzpomínkového festivalu, věnovanému brněnskému básníkovi Pavlu Homérovi Abrožovi na straně 9

Rozhovor:

Klíče k osudu se mnohdy skrývají tam, kde by je člověk vůbec nepředpokládal

Vít Kaluoda a Oldřich Janota, Brno – Verbena, foto Petr Slavík

nahrávky Mariánský tanec. Měl se na tom podílet i Míra Černý, co na Malenisku žije, úžasný samorost, malíř, kytarista a skladatel scénické hudby. Jenže teď Míra prohlásil, že do těch písniček zahráje pouze tehdy, jestli ho napadnou nějaké andělské hlasy. Tak nevím nevím jak tohle dopadne.

vk: Ale ještě k tomu vegetariánství a veganství – to je teď v módě, ale ani tak se člověk nevyhne uštěpačným poznámkám. Jak to bylo za komunistů? Asi mnohem těžší, že? Co jste vůbec jedli? Jak jsi řešil případnou agresi, kterou to muselo vzbuzovat?

Měl jsem na to dvě finty: První, že bych maso strašně rád, ale že mi to doktoři zakázali. To vzbuzovalo soucit. Přinesli mi pak v hospodě nebo na návštěvě třeba samotnou rýži nebo aspoň samotné knedlíky, což by normálně nepřípadalo v úvahu. Pro generaci, která zažila bídu raného kapitalismu a nuzotu válečných přidělů, bylo odmítání masa nepochopitelné. Maso pro ně nebyla věc mravního přesvědčení, ale přežití.

Často pak docházelo na hádky o vegetariánství. Oponoval jsem tím, že přesvědčenými vegetariány byly i nejruznější slavné osobnosti. Což ty odpůrce vegetariánství naštválo ještě dvakrát tolik, že se ten debil chce vytahovat, jaké on je

taky génius. No, a pak povídám: „Třeba Hitler!“, a byl už většinou klid.

vk: On byl Hitler doopravdy vegetarián? To je teda fakt zajímavý. Asi si od něj něco budu muset přečíst...

Jenže já bych teď rád řekl něco k tomu „za komunistů“, jak to v té předcházející otázce zaznělo. Stala se podle mého protivná věc, že mladé generaci systém napral do hlavy bezmyšlenkovité heslo „všechno za komoušů bylo špatné“. Takovou prázdnou ideologickou floskuli. Zamaskovala se tím spousta současných průšvihů, přispělo se k dalšímu nárůstu celonárodní zblbělosti, a navíc to není pravda. Mám na to takový bonmot: „Nejhorším důsledkem komunismu je antikomunismus“.

rp: Jak to to myslíš?

Zkusím ocitovat dvě antikomunistické perly. Když se psaly petice proti kácení klánovického lesa, tak takoví namodralí developéři, co tam chtěli budovat golfové hřiš-

Obal nového 8cd Ultimate nothing

tě, argumentovali tím, že „stejně to jsou jen stromy, co tam vysázeli komunisti“....

vk: *To nevím, jestli se smát nebo plakat...*

...a druhá perla do kapsy u vesty je z článku o mladé designérce, co se proslavila návrhy esteticky tvarovaných erotických pomůcek pro ženy. V tom článku se psalo, že vibrátory se u nás vyráběly sice už v sedmdesátých letech, ale že jejich tvar i bateriový pohon byly stejně primitivní a vulgární jako celý tehdejší režim. Prostě ubožácký bolševický vibrátor.

rp: *Chraň nás od takových vibrátorů Pánbůh.*

Přesně tak. Stereotypem antikomunismu se porušila kontinuita historie národa, srazilo se národní sebevědomí, jako kdyby těch čtyřicet let neexistovalo, jako kdyby se Češi za ně měli jenom stydět. Teprve dneska začínají být věci z doby socialismu zase zajímavé: Botasky jsou nejednou „traditionál Czech sneakers from 1960“, Kofola dělá ternu s „nejmilovanější českou limonádou“, obnovila se tradice hodinek Prim, vyrábí se i nějaké elektroskútry s designem myslím ze sedmdesátých let.

rp: *Takže o mrtvých už jen dobře?*

Proč ne. Ale kromě těch obchodních reklam, co nyní pouze těží z neokoukané socialistické exotičnosti, by stálo za to uvažovat znovu i o principech tehdejší společnosti.

vk: *Překvapuje mě, že ty, člověk, kterého režim do velké míry pronásledoval, dnes komunismus jakoby podporuješ. Co znárodnování majetku, kulturní diktát a smyšlené procesy proti nevinným, které dnes někteří komunisté popírají? Nevede ožívování komunismu zase k téměř hrůzám? Nemí lepší vtlouct právě mladé generaci, že má tohle Golema nechat raději spát, že tuble noční můru už nikdy nechceme zažít?*

Nechceme již zažít STB, stejně jako tady

již nechceme inkvizici, nevolnictví nebo násilnou rekatolizaci. Přesto třeba dál rozvíjíme křesťanskou tradici, jak ji známe z Nového zákona. Uzavíráme sice svět do různých pojmových škatulek, abychom se neztratili v chaosu, ale život sám, aby mohl pokračovat, je neustále otevřený všemu. Život nemůže stavět na jistotách, protože jediná skutečná jistota je smrt, a to je opak života. Dnes se tady dějí ekologické katastrofy nebo robotizace člověka, na které možná budoucnost bude hledět se stejnou hrůzou jako my na teror fašismu či komunismu.

vk: *Co jsou tedy podle Tebe ty zdravé principy nebo základy komunismu, které by měly přezít podobně jako ta tradice Nového zákona?*

Co kdybychom tomu tedy neříkali komunismus. Já osobně bych byl například pro to, aby půda, lesy a vody nemohly být soukromým vlastnictvím. Pouze aby se propůjčovaly do správy, za jejíž kvalitu by správce byl společností zodpovědný.

To jsou principy, kterým myslím rozuměli i severoameričtí Indiáni, ale které praktikuje i současné hnutí biodynamického zemědělství. Biodynamické zemědělství vychází z antroposofie, moderního západního duchovního směru, který staví ducha před hmotu, a ne hmotu před ducha, velmi stručně řečeno. Vidíme, že myšlení Indiánů a antroposofů v Evropě není od sebe tak vzdálené, byť se jedná o zcela odlišné kultury. Že nelze ustrnout u ideologických nálepek, ale že je nutné za vším hledat živé myšlenkové jádro společného lidského usilování. Jenže zemědělská půda se teď u nás vyprodala za pár korun spekulantům, a lidi, kteří chtějí dnes začít jako zemědělci, nemají šanci...

vk: *...to mi trochu připomíná Indiány, kteří nechápali, proč si bílý muž měří zemi – ta přece patří Velkému duchu...*

...také bych si přál, aby byl tenhle stát zase

soběstačný, co se týče základní zemědělské a průmyslové produkce, a navrhoval bych vrátit zpátky poměr cen základních a luxusních potřeb. To znamená, aby základní energie, nájem a potraviny byly zase levné, a luxusní zboží, třeba autáky, drahé. Za socialismu jste mohli vykonávat pořádnou a časově nenáročnou práci, a stále to stačilo na nejnужnější skromné živobytí. Tím člověk získával prostor na svobodnou práci, kterou on osobně považuje za své poslání, jako já třeba hudbu, někdo jiný třeba filosofii nebo řezbaření, práci, kterou máte rádi, ale za kterou vám společnost nezaplatí.

No, a pak bych taky navrhoval obnovit všechny zrušené mateřské školky, a taky aby... jo, asi by to bylo nadýl. Jenže o těchto věcech je diskutovat zakázáno, a funguje to docela jednoduše – kdo něco takového zmíní, je rázem vodepsanej jako debilní komouš, co chce vracet totalitní pořádky.

O posledních volbách byl třeba předmětem mediálního pohoršení jakýsi zvolený komunista na Karlovarsku, bývalý politruk u pohraničnicků. Hlavně byl zesměšňován jeho šílený výrok, že bychom měli na západních hranicích znovu vybudovat zátarasy. No, a uplynulo sotva pár let a hraniční zátarasy jsou na spadnutí. Prapodivný zvrat.

rp: *Takátnámtyžátarasyspšenespadnou, ne?*

Jako bychom teď žili v nějakém tajfunu, který nás nutí od základu prověřovat naše osobní životní hodnoty. Za sebe to cítím to jako vlnu, tsunami, jejíž původ ani směřování neznám. O to víc se mi zdá důležité pozorně naslouchat všem názorům, i těm hloupým, extrémistickým, rasistickým či bůhvíjakým. Klíče k osudu se mnohdy skrývají tam, kde by je člověk vůbec nepředpokládal.

Ptali se Vít Kalvoda (vk) a Rozhoubaný parník (rp)

Mírnyx týrnyx: Kácení pralesů

Ohřívám se zase jednou u termonukleárního ohně, který plane 8 minut daleko a přemýšlím nad posledním rozhovorem u piva. Tématem je zodpovědnost, konkrétně ohrožení deštných pralesů a dotazováním je Jouza Křepelka. Básník a člen brněnského undergroundu.

Pane Jouzo, myslíte si, že deštné pralesy jsou v ohrožení?

Tak jako..., já sem nikdy v žádném opravdovém pralese nebyl a ani mně to nechybí. Celej život žiju tady v betonovém pralese mezi panelákama a sem v pohodě. Myslím, že se s tím moc nadělá.

Ale podle zprávy světové organizace pro udržitelný rozvoj mizí každým rokem na zemi plocha pralesa rovnající se rozloze České Re-

publiky. To přece nelze ignorovat. Pralesy jsou plícemi naší planety. No jo, voní si to vykácěj, dřevo prodají a my to tady máme řešit. Jak my to tady můžeme ovlivnit? Co si dáte? Mají výbornou tlačenu. Vřele doporučuju.

Ne, díky. Jsem vegetarián. Mimochodem, víte, že největší části deštného pralesa dnes ustupují zemědělským plochám? Pěstuje se na nich sója, kterou se následně krmí hospodářská zvířata v Evropě a USA. Takže kdyby lidé jedli méně masa, nemusí se tolik kácet pralesy.

No, prase se krmí bramborama, ne? Takže když jím maso, tak můžu být klidnej. Ale vegetariáni jedí sóju. To kvůli nim se kácej stromy. To dá rozum, ne?

Nepříjemná fakta, která nechceme vidět :

- Ve vyspělých zemích je spotřeba masa až 120 kg na osobu za rok včetně vegetariánů, veganů a nemluvňat, která maso zatím nejedí. Pětkrát vyšší, než před padesáti lety. Např. v zatím chudé Indii je spotřeba cca. 3 Kg na osobu a rok. [1][3]
- Na pozemku, kde se „vyrobí“ 1 tuna hovězího masa, je možno vyprodukovat za stejnou dobu 10–20 tun rostlinné potravy vhodné pro přímou spotřebu.[1]
- Na „výrobu“ 1 kg hovězího masa je potřeba zhruba 15 000 litrů vody. Produkce 1 kg obilí vyžaduje pouhých 450 litrů vody. [1]
- Až 70 % plochy, která byla dříve pokrytá Amazonským pralesem, je dnes v Brazílii využíváno pro pastvu dobytka. [2]
- Z důvodu intenzifikace živočišné „výroby“ byly postupně zaváděny průmyslové metody produkce. Názornou ukázkou je tzv. brojler.

Je to mládě speciálně vyšlechtěného kura domácího, které díky rychlovýkrmu dosahuje váhy dospělého jedince v pěti týdnech, zatímco jeho kosti a orgány zůstávají přiměřené jeho nízkému věku. To vede k fyzickému utrpení mláďat, k deformacím končetin, nemocem, selhávání orgánů a permanentnímu stresu.

Můžeme to ovlivnit a také to děláme. Každý z nás.

Zdroje :

[1] Holm, Jokkala, Průmyslový chov zvířat a klima 2009

[2] FAO. Livestock s long shadow 2006.

[3] http://www.rozvojovka.cz/download/pdf/pdfs_372.pdf

*Zdena Lebiš,
Blansko, únor 2016*

Krajní okénko: Ptáci a politika

Na konci února přilétají skřivani. Všechny čejky chocholaté by měly na hnízdiště dorazit do půlky března a čápy uvidíme hned po čejkách. Koroptvičky do žádných teplých krajín neletěly, a tak se asi prostě těší na jaro, stejně jako třeba strnadi. Politika je moc neuzrušuje, ale mohla by.

Zemědělství v jeho různých podobách průběhem staletí vytvořilo dobré podmínky pro život ptáků. Pestrá kulturní krajina vytvořila dostatek životního prostoru různým ptačím druhům. I těm, kteří své místo pro život v důsledku hospodaření ztratili, nabídl krajina nějaké náhradní. Někteří se pravděpodobně stali domácími ve střední Evropě díky vzniklým otevřeným plochám zemědělské krajiny. Na polích tak vznikla bohatá ptačí fauna. Ve střední Evropě je na zemědělskou krajinu v době hnízdění vázáno 40–50 druhů ptáků.

Ornitologové asi nelžou, když říkají, že v poslední čtvrtině 20. století ptáků ubylo (Velká Británie od 70. do 90. let zaznamenává úbytek polního ptactva o 47 %, v Rakousku od roku 1998 pokles o 37 %). Tento úbytek neznamenala jenom odborná veřejnost. Byl citelný. Usuzuji z toho, že se tehdy ke mně jako malému dědku donesla zpráva, že vrabce unášejí mimozemšťané. I přes podivnost sdělení bylo poselství jasné. Mám pocit, že tehdy vrabců opravdu ubylo.

Za úbytek ptáků může asi všechno možné a hlavně, nebo alespoň z části, intenzifikace zemědělství. Říkají to vědecké studie. Zemědělská intenzifikace, politický vývoj v Evropě a vývoj stavů ptactva spolu dost souvisí. Následuje krátká rekapitulace.

V tzv. západní Evropě se po válce několik zemí domluvilo, že zavedou společnou zemědělskou politiku. V roce 1957 o tom podepsali smlouvu, pak sice ještě deset let trvalo, než se dohodli na tom, jaké že tržní pořádky budou nastoleny, ale společná zemědělská politika byla na světě. Tehdy měla společná zemědělská politika úplně jiné záměry než dnes. Jejím cílem bylo zásobovat obyvatelstvo cenově dostupnými potravinami, stabilizovat zemědělské trhy a zefektivnit zemědělství. To mělo za následek intenzifikaci zemědělství a nadprodukcí. Na konci 80. let začala být situace neúnostná a společná zemědělská politika byla postupně reformována do dnešní podoby – s cíly mířícími i na životní prostředí, biodiverzitu a kvalitu produktů. Zajímavé je, že cílem prvních reforem bylo především snížení produkce a ne-produkční funkce zemědělství (např. jeho krajinotvorná funkce) byla spíše nástrojem.

Od začátku 60. let tedy narůstá intenzita zemědělské produkce v tzv. západní Evropě. V tzv. východní Evropě se produkce zemědělských komodit také zvyšuje, ale podle všeho je obecně vždycky nižší než v zemích tehdejší Evropské unie či společenství. Zatímco na západě si i přes reformy zemědělská produkce tiše rostla, na tzv. východě dochází ke zlomu a s revolucí přichází i prudký pokles produkce.

Z hlediska polních ptáků to má ten důsledek, že jejich stavy v celé Evropě do konce 90. let klesaly. Ovšem pozor, v tzv. východní Evropě prokazatelně méně. Po roce 1990 je v Evropě obecně zaznamenána

stabilizace stavů na nižších počtech a se ztrátami některých druhů, viz reformy zemědělské politiky a pokles produkce po revolucích. ČR je v tomto případě taková zvláštnost, u nás stavy ptactva kulturní krajiny po roce 1989 narůstaly. Ať žije revoluce! Ale jenom krátce. Nyní je zase ztrácíme.

Největší problém je v tom, že v důsledku změn prostředí polní ptáci ztrácejí hnízdiště. Když už vyvedou mladá, tak jim pomrou, protože nemají co zobat. Roli hraje samozřejmě úmrtnost dospělých ptáků a někteří prostě odtáhnou, pokud mají kam.

Mechanismus snižování stavů ptáků kulturní krajiny lze zjednodušeně předvést na konkrétním příkladu třeba s bioplynovou stanicí. Kdysi mi někdo řekl, že bioplynové stanice snižují stavy ptactva. Hned jsem si představila čpící bioplynku a ptáky, jejichž plíce vydychaly unikající plyn dvakrát, jak padají z drátů elektrického vedení a jejich mrtvá těla se kupí. Pravda je jinde. Produkce zelené energie je nyní dotacemi výrazně podporována, proto u nás od roku 2004 velmi vzrostl počet nejen bioplynových stanic. Bioplynová stanice vytváří teplo a spalitelný plyn za fermentace biomasy. Biomasa jsou zbytky ze zemědělské činnosti ale také zemědělské produkty. Nejvýhodnější pro bioplynovou stanici je kukuřice, která je nejpěstovanější energetickou plodinou. Masovým pěstováním jedné plodiny (či několika málo dalších) se ztrácí rozmanitost zemědělských kultur, a tak jsou např. pro skřivana k dispozici vhodná místa v jednom revíru jen krátkodobě. Skřivan má v kukuřici obzvláště výrazné ztráty při hnízdění. Pro druhé a třetí hnízdění skřivana je kukuřice příliš vysoká a čejka ani bažant v ní ne-nalezne dostatek potravy pro mladá.

Tolik o souvislosti politického systému a blahobytu ptáků.

Ta Pájka

Reference:

DONALD, P.F., R.E. GREEN und M.F. HEAT. Agricultural intensification and the collapse of Europe's farmland bird population. The Royal Society. 2001. DOI: 10.1098. online : <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC1087596/>

TEUFELBAUER, Norbert. Der Farmland Bird Index für Österreich: erste Ergebnisse zur Bestandsentwicklung häufiger Vogelarten des Kulturlandes. Egretta. 2010, n. 51, s. 35-50.

HÖTKER, Hermann. MICHAEL-OTTO-INSTITUT IM NABU. Vögel der Agrarlandschaft: Bestand, Gefährdung, Schutz. Bonn: NABU, 2004. online: <http://www.nabu.de/agrarwende/feldvoegel.pdf>

Sépiovou kostí:

Renáta Judita Komendová

*Olomoucká básnířka (*1987 v Šumperku) vystudovala v Olomouci na UP obor Česká filologie (zaměřená na editorskou práci ve sdělovacích prostředcích). Byla šéfredaktorkou literárně-kulturního občasníku Lžička v šuplíku a publikovala v časopisech Těžkoříct, Lžička v šuplíku a Host. V únoru 2016 jí vyšla u Ears&Wind Records první sbírka básní s názvem Dech proti větru.*

Renáta Judita Komendová, foto Václav Mach

...

nic nebylo
jen tma
a hrnčířský kruh
co se točil
v rytmu tvé krční tepny

nic nebylo
jen tvárná tma
pod mýma rukama

...

zase ta známá
vůně plísně
prorostlá víčka
nejdou otevřít
rozvodněné pukliny zdí
ztraceného těla
požírají prostor ~
motám se sama
do prostěradla

...

sněhem prosvětlený Sloup
habr zatal svaly
svalila se na nás lavina z nebe
snažíme se profoukávat
světové strany

když sejdeš z cesty
značka si tě opět najde

...

ve váze svítá
pouliční lampa
stín růže vykvetl na stěně
a samota nemůže usnout

v dálce zní hlas
ukrytý do tmy
jemně a prosebně zvoní
jako mince házené do vyschlé kašny

šustění bankovek
nahradilo listy ~
lidé přestávají číst
krajinu

...

takový klid
že i můj dech
je výkřik
a tikot pumpičkových hodin
přimknutá ozvěna
když pomalu klíčíš ~
odemykáš chrám

...

je kluzko
a kouře šedý stín
na zdi domu
vede mé kroky
kluzké kroky ryb
které mám místo nohou
a hlava se mění ze kry
na kruhový komín
je kluzko jak plameni
uvnitř kámen

...

když si obleču triko
naruby
v zrcadle se neotočí
zpět
světla obklopená tmou
jsou uvnitř?
je to odraz?
jsem to já?

...

tóny ohně
zní v zemi
mezi úhly pohledů
mezi úhly
barvy pohledů
ve vůni stromu
zastavit se a dotknout se
zachytit tak myšlenku
prsty oka
očima prstů

...

stromy u břehu se dotýkají
svého odrazu
zamrzlé přesýpací hodiny

...

z okna protějšího domu
mrkají na mne
dvě světelné oči
světla obklopená tmou
jsou uvnitř?
je to odraz?
jsem to já?

...

jednou budou růst
stromy okny
a listovat
v našich knihovnách

...

dálka otevřená
tvým okem
zpívá nejsilnějším hlasem
při nádechu ~
bereme svá ticha do dlaní
a melodie krouží
zornicovým polem

*a světlo v nás je jako báseň
psaná neostrouhanou tužkou*

ze sbírky Dech proti větru

Filmové okénko: Rok 2015: ohlédnutí za českým filmem

Dokumentárnímu filmu se příliš věnovat nebudu, protože tam se už dlouhodobě držíme evropské špičky a potvrzuje to i vzrůstající renomé jihlavského festivalu. Zmíním jen dva dokumenty: Remundův *Blízký daleký východ* a Duškův *K oblakům vzhlédáme*, který vznikl už o rok dříve, ale já se k němu dřív nedostal.

Remunda si dal tu práci, že našel dostatečně zajímavé respondenty z obou stran ukrajinského konfliktu. To je skvělé, protože se mohl zcela jednoduše zabývat jen kyjevským úhlem pohledu a mnoha lidem by to nevadilo.

Dokument *K oblakům vzhlédáme* popisuje mizérii chudých fanoušků tuningu a je to mistrovské dílo. Mladíčká maminka lítá okolo mimina a její partner jí mezitím ukazuje, jak pěkně vybarvil svůj model autíčka. „Máš to hezký, no.“ Takový scénář nenapíšeš.

A teď vzhůru k hranému filmu. Nejdůležitějšího Českého lva si odnesl snímek *Kobry a užovky*.

Trochu mě to mrzí, protože vzniklo sice působivé, ale dějově předvídatelné sociální drama. I'm sorry, ladies and gentlemen, ale *Ztraceni v Mnichově* jsou úplně jiná liga. Mnohohrstenatý scénář, který vás bude neustále překvapovat dalším a dalším zvratem. Sranda, a přitom se zásadním poselstvím. Zelenka je génius.

A nyní ještě k mladým nadějím. Na tyto filmy jsem nešel do kina a nelituju, protože pro začínající famáky by asi mělo fungovat nějaké kino za pade, protože za 2 kila fakt ne, přátelé. U Lamploty taky ví, že vám za utopenec nemůžou naučtovat víc jak 4 pětky.

Laputa

Laputa by se bývala byla mohla líbit čtenářům Uši a větru. Vždyť je to film, který se odehrává ve špinavé hospodě, a kde se neustále chlastá a souloží. Jenomže film napsali a natočili mladí pražští intelektuálové, takže těžko můžeme čekat něco jako celovečerní film z brněnského Chicago baru. A že na takový film bych s chutí vyrazil do kina! Zachytit atmosféru zapadlého výčepu není nic snadného. Především potřebujete sympatické losery, aby jim mohl divák držet palce. Člověk ještě jakžtakž může soucítit s hlavní hrdinkou (T. Voříšková), která se hledá, ale co ten zbytek? Litující se trosky, otravný žárlivec a jeden Don Chuan, co se rád řeže do rukou. Takové postavy diváka akorát naštvou. Autorka scénáře možná záměrně nevolila zábavnější postavy proto, že chtěla „tvořit umění“, vážné drama o mladé generaci. To se jí ale bohužel nepodařilo. Škoda, hospodské filmy mám rád, ale musí se umět. Vzpomínáte na Hrabalovsko-passerovské Fádni odpoledne?

Hany (2014)

Hany je experimentální film s překrásnou kamerou a atmosférou. Film je dělaný téměř bez střihů, jak je v dnešní době módní (Birdman). Jestliže *Laputa* nějakou zápletku měla, tady není vůbec nic. Postavy přichází a odchází a dramatický oblouk neexistuje – pochopitelně záměrně. Některé dílčí momenty jsou vtipné, ale celovečerní film neutáhnou. Jestliže režisér záměrně kritizuje svoji generaci, která je odtržená od reálného světa ve své intošské kavárně, tak se mu toto sdělení sice daří předat, ale na 90 minut je to moc omšelé téma, až si člověk pomyslí: škoda těch utracených milionů. Mohl o tom napsat třeba divadelní hru anebo článek do nějakého magazínu.

Poznámka pod čarou: v hospodě upoutá velký plakát Muchy, musím se jí zeptat, kolik jí to stálo.

Vojtěch Landa

Úhly pohledu: Jak vstát a vrátit ránu?

Jedu šalinou Cejlem a zahlídnou dva romské kluky prepubertálního věku, jak se perou. Ze začátku jsem si myslel, že je to regulérní rvačka, teprve po chvíli vidím, že jsou to kamarádi. Údery a kopance míří na obličej a břicho a jsou vedené téměř plnou silou. Ty rány musí opravdu bolet. Účel je jasný, přesvědčit ostatní ve své partě, že jsem ten drsnák.

Když jsem byl v jejich věku, tak jsme si jenom podkopávali nohy a sráželi se na zem jako vzoroví Mirkové Dušínové. Rána pěstí do obličeje mezi námi nepadla ani při těch největších hádkách. Znovu si uvědomím, že jeden z největších problémů mé sociální bubliny je určitá jemnost až zženštilost. Zkrátka neschopnost mladého bílého intelektuála z dobré rodiny dát někomu v hospodě ránu. Já sám se v tomto ohledu řadím někam do pomyslného středu: někdy ránu vrátím, někdy zbaběle vycouvám. Asi je to trochu trapný alibismus, když napíšu, že spousta kamarádů, co znám, je na tom daleko hůř.

Za svůj život jsem zažil desítky trapných momentů, kdy kamarád zcela okatě vycouval z bitky, a následně do půl třetí do rána v nonstopu vrstvil důvody, proč zrovna v tu chvíli tomu týpkovi nerozbil kebulu, jako to přece běžně dělává. Trochu mi tyhle trapné monology připomínají obhajobu Davida Ratha před poslaneckou sněmovnou. Sedm hodin kydů o ničem, všichni ví, jak to bylo, ale nechají ho prostě vykecat.

Nikdy jsem neměl tu sílu svým blízkým kamarádům do očí říct: „Ty vole, prostě ses podělal. Tak si to sakra aspoň přiznej!“ Nechtěl jsem je ještě víc ranit, protože jsem věděl, že oni sami to ví a po nocích je to trápí. Tak jako mě trápí všechny ty bitky, z nichž jsem vycouval. A přitom, kdo ví, možná to někdy bylo dobře, protože některá bitka taky končíva nožem v břiše.

Jsmo generace, která vyrostla v poklidných čtvrtích, neumíme se rvát a je to samozřejmě špatně, protože jsou chvíle (např. obrana dívky), kdy by měl i ten nejzapřísaňhlejší pacifista vstát od stolu a jít. Jenomže jak můžete chtít po nesportujícím vysokoškolákovi, který nikdy nikoho neudeřil, aby obstál ve rvačce s vesnickým buranem, co se mlátí od desíti? Už předem nemá žádnou šanci.

A v ten moment jsem si ještě více uvědomil, jak strašně moc cikánům křivdíme. Pochopitelně mám na mysli ty, kteří svým prostředím nejsou natolik ponížení, že už se nedají převychovat. Tihle mladí hoši, které vrháme do života bez možnosti práce a bydlení s dluhy za popelnice a jízdu načerno ve 12 letech, jsou proti nástrahám reálného světa naprosto bezmocní. Umí vám bez keců jednu ubalit, ale jak se mohou zorientovat v intelektuálním světě bílého muže, kde se válčí smlouvami s právními kličkami? Už předem nemají žádnou šanci.

Vojtěch Landa

DŘEVĚNÁ CIKÁDA

obchod pro slovo, obraz, zvuk, pohyb, život
**Přímá distribuce titulů neoficiálního
labelu Ears&Wind Records**

Frič, Komenčová, Lotocki, Čermáček, Záviš, Herot, Rušková, Hajdučková, Krejzek, Landá, Václavek, Marusjak, Formš, Čmelíková. Česnekový hlavy, Oliverova dálka, 3+, DG307, Hrozně, špinavé spodní prádlo, Tiché loďi, Balet Česko-slovenského rozhlasu, Mongolovy městské sahy, Metalurg, Žen, Niemoc kvintet, Havárna, Old Minka Band, Ginnungagap, Tyršova společnost, Stará dobrá ruční práce, Narajama, Hokr, Já jsem poznal, Hynkovy zámky, Čočka, Lambrechtův psychometr, Josef Klíč, Mira Kubín a další...

obchod: drevenacikada.cz
katalog: spodniproudy.cz

Zemřel nám kamarád: Bohoušek Cicko

V pátek 22. ledna 2016 zemřel na plicní embolii ve svých 59 letech rýmařovský rodák Bohumil Cicko. Pohřeb se konal v pátek 29. ledna v rýmařovské kapličce.

Krása
(text: Bohumil Cicko)

Byla za tím vášeň
Vášeň, co mě zničila
Na popel mě spálila
A ten po větru hodila

Byla za tím bolest
Bolest, co mě trýznila
Mojí duši se živila
Moje tělo strávila

Byla za tím krása
Krása, co mě zabila
Do hlíny mě pohřbila
A zem trávou zakryla

Na pohřbu se sešla řada kamarádů, kteří si bez proslovů mohli vyslechnout reprodukováné skladby Luise Armstronga (What a wonderful world), Vladimíra Václavka (Pod jezem), cigánskou lidovku Ide pošťár ide či jeho vlastní song Brouček. Poté si pro Bohuše dojel bílý pohřebák a šlo se zapíjet do hospody u Praděda, večer se pak muzicírovalo v hospodě U Hrozna. Tam zahráli muzikanti z Bohouškových kapel San Francicko a 5 kilo ubrusu, zahrál také Vladimír Václavěk a další rodáci.

Je překvapivé, že hned po pohřbu se na teletextu a různých bulvárních kanálech (blesk.cz, tvnova.cz, SvetBulvaru.cz, MojeCelebrity.cz či Bulvar.cz) objevily informace o Bohoušově smrti, a to s řadou mylných informací (hraní v PPU a Dunaj, ...). Správně však bylo uvedeno, že Bohouškova tvorba byla inspirována alternativním minimalistickým rockem, jihoamerickou rumbou, jazzem i folkem. Nějakou dobu také působil na Masarykově univerzitě, kde absolvoval kurz, kde pak sám vyučoval – jednalo se o nějaký sociálně-adaptační program pro romy.

Počátky Bohouškovy hudební kariéry sahají do 70. let, kdy spolu se svým bratrancem Tondou Jonim a s Vladimírem Václavkem hráli v souboru Modrá invence. Bohuš byl známý především jako velmi specifický zpěvák a textař. Za svůj život mnohokrát změnil bydliště – žil například v Rýmařově (na počátku i na sklonku ži-

vota), na Žižkově v Praze, v Kamenné kolonii v Brně (u Štefana), v Prasklicích na Vyškovsku (u Reála) či v Hruškách u Slavkova u Brna (u Jaruny Mahovské a Sýkory).

Bohouškův pohřeb zaplatila Hanka Staňková, známá persona z Duck baru v brněnské Kamenné kolonii a následně vybírala příspěvky od přátel, což se povedlo dokonce do data pohřbu.

Bohouška jsem poznal v roce 2000 v Brně na Bayerově ulici na privátě u Wolboldů, kde občas přespával. Byl zkouřený a pořvával něco jako „Já mám prázdnou hlavu, Já mám dutou hlavu, jóóó morééé...“, pak se zasekl, vykulil oči a pravil: „Co je to hlava?“.

Průběžně jsme se pak v Brně vídali, hlavně v Duck baru na Kamence a ve Štefanově Kafárně na Úvoze, kde pracoval jako barman s Táňou Ebeling (cca 2003). Pamatuji si jej taky ze křtů desek Vladimíra Václavka – např. křest desky Rale – Soumrak/Twilight v Brně na Musilce v roce 2000, kde ho Venca zval na pódium, ať si s nimi zahraje, Bohuš se styděl a nechtěl, tak ho Venca nalákal na červené víno, na to Bohuš slyšel...jakmile Rale začali hrát s Bohušem na pódiu, tak ten vzal víno, napil se, usmál se, jak kdyby něco provedl a pomalu odkráčel z pódia (i s vínem samozřejmě). V roce 2003 pak na křtu CD „Písne nepísne“ na brněnské Flédě prodával CD, volaje u toho „CD a ROM“.

Svoje padesátiny oslavil v Prasklicích, kde mu umřel Vencův pes Pistáš. V den jeho narozenin zemřel také kozel a ráno jsme jej zakopávali do zmrzlé půdy... Na Mojžírových narozeninách ve Veverských Kninicích jsem Bohuša viděl, jak usnul vestoje (opřený o stěnu), se svým typickým hlubokým dusivým chrápáním připomínajícím starý pokažený motor (Vladimír Václavěk mi kdysi říkal, že Bohuš usnul i za chůze...chodník mírně zatáčel a Bohuš šel dál rovně, oranici, dál do polí). Jeho poslední kapelu 5 kilo ubrusu jsme rádi zvali na brněnské festivaly a v roce 2015 také na festival Napříč – Konec léta u Skaláka. Poslední koncert s Bohušem proběhl v olomoucké hospodě U Čika...

Kdysi mi Bohuš říkal, že věří, že když se prase dožije asi 15 let, vyvine se v krásného motýla. Ale že to nikdo nemůže dokázat, protože to nikdy nikdo nevydrží a to prase sežerou....

Honza Bartoň

Za lubem: Příběh o pokutě

Poprvé v životě jsem dostal pokutu. Šel jsem v Brně u Červeného kostela po naprosto prázdné křižovatce přes jednosměrku na červenou. Bylo něco po osmé večerní. Viděl jsem, že tam ti orgáni stojí, ale říkám si v duchu, snad to nebudou úplní debilové. Ale tato diagnóza by byla, jak jsem za chvíli zjistil, ještě docela přijatelná.

„Stůjte! Dopustil jste se přestupku podle paragrafu 74/1 b) z. č. 361/2000. Pokuta se pohybuje od dvou tisíc do stovky. My budeme hodní, takže nám dáte stovku.“

Říkám: „V Anglii je červená pro chodce jen doporučení, asi jsem si spletl zemi.“

„Tady jsme ale tady a tady platí naše zákony, který se tady budou! (kladl důraz na toto slovo) dodržovat!“

„A nepřijde vám to trochu zbytečný. Nikde nikdo a já tu budu stát tři minuty na červený. Nikoho jsem neohrozil, je mi zima a -“

„To by mohl říct každý, proč třeba měříme rychlost aut, že nikoho neohrožují, že mají přehled a přitom jedou sto padesátkou přes vesnici.“

„Aha.“

Mezitím si mladší orgán bral moje nacionále a adresu, protože u sebe nenosím OP. Seděl v autě a já se bavil s tím starším, vcelku rozumně působícím. Říkal jsem mu něco v tom smyslu, že mě to trochu uráží, že se ke mně chovají jak k nesvéprávnému a že vím, že jsou špatný zákony a že to vidím i ve školství, ale že stát na červenou na prázdný křižovatce ani v budoucnu nehodlám, že je to moje rozhodnutí, a když mě něco sejme, holt si to všechno zaplatím.

Policajt (skoro dojemně): „Představte si, že by vás na tý křižovatce srazil nějaký starší člověk, kterému by to pak bylo líto, přestože jste si tu smrt způsobil sám. Tím byste ho přeci ohrozil.“

Říkám též skoro „dojatě“: „No, to máte svatou pravdu.“

„A já vám něco povím, naposled tu byl pořádek za Hitlera! Ten uměl udělat pořádek.“

Spadla mi čelist, takovou upřímnost bych nečekal, zadrmolil jsem jen konsternovaně: „No já teda nevím...“

A pán pokračoval: „Dobře, máte jiný názor, ale pořádek musí být. Ten vajgl, co jste teď zahodil, to se taky nesmí.“

Jen jsem vydechl: „Tak to abych si s sebou bral zákoník a obecní vyhlášky, než vůbec vyrazím z baráku.“

Pán vážně, jako by v zamyšlení, pokýval hlavou. Mezitím mladší kolega, od pohledu nácek jak koleno, vylezl z auta, nechal mě podepsat blok na pokutu: Chodec neoprávněně vstoupil na vozovku na červený signál „stůj“. Trvalé bydliště: Bakovník opraveno na Rakovník. Úplně se mu dalo v tom fašounském ksichtu číst – Já bych tě naučil chovat se „slušně“, ty zmrde! Jen mít klid a trochu plynout.

Ještě jsem jim popřál více smysluplných zákroků a hoši se důležitě nasoukali zpět do auta. Jistě si pustili nějakého toho Ortela či jiného nácka s IQ konzervy lunchmeatu, a s pocitem dobře odvedené práce odjeli pomáhat a chránit naši zem na další přechod pro chodce. Heil Hynkel!

Jan Lamram,
Brno, leden 2016

Na vlně hořícího psa:

Část čtvrtá – Burešovy listy

Jedny Burešovy listy plné sraček, prosím, nakloním se k okénku, nechápavě trafikantce podám peníze, vytáhnu celostátní deník ze stolu a odcházím usednout pod lampu na lavičku. Je po čtvrté hodině ranní, právě jsem vylezl z nonstopu a dostal jsem nepřekonatelné nutkání koupit si noviny.

Rozhlížím se po spícím sídlišti a balím cigáro. Noviny jsem měl rád odjakživa, pamatuji si, že jsem si ve třetí třídě každé ráno cestou do školy koupil Rudé právo, nastoupil do devětačtyřicítky autobusu k zadnímu oknu, tašku hodil na zem, vítězoslavně otevřel noviny, které měly tak velký formát a já tak malé ruce, že jsem nebyl schopen otočit stránku a začal jsem číchat tiskařskou čern. Tehdy byl prezidentem Husák, objevoval se vždy na přední straně, většinou s jazykem v ústech továryšče Brežněva, pamatuji si také na to, že soudruzi v tehdejší Sovětském svazu vypěstovali rajčata za polárním kruhem, po škole jsem to doma říkal matce, ta jen spráskla ruce a začala nadávat, že by ji teda zajímalo, proč v sámošce žádná rajčata nejsou, že by se na ty pokusy možná soudruzi měli vykašlat a raději se věnovat pořádnému zásobování, ať se na všechno nemusí stát fronty. Večer se mne otec ptal, jak jsem se dozvěděl o úspěších sovětských agrárníků, a když jsem mu odpověděl, že si již skoro celý rok z kapesného kupuji Rudé právo, tak jsem dostal na prdel a od té doby jsem si už žádné noviny nekoupil. Až dnes.

Tahle trafika je tady od nepaměti, jednou jsem si v ní sehnal brigádu, to bylo někdy v půlce osmdesátých let, tehdy fungoval složkový systém, který jsem měl po mém zaškolení důrazně dodržovat, jak mi sdělila pracovnice poštovní novinové služby, vyvolení uvědomělí občané měli každý papírovou složku se svým jménem, do které se jim ukládala stoplusjednička zahraničních zajímavostí, mladák, ábécé, praktická žena a další podpultové časopisy, oni si pro ně v klidu odpoledne přišli, proč by přece na to měli stát fronty, že jo. Jenže jak jsem od přírody líný, tak jsem se na to vykašlal, všechny časopisy jsem hodil na pult a lidi čuměli jak puci. Za čtvrt hodiny jsem všechno zajímavé prodal, nalil jsem si kafe, zapálil spartičku a přemýšlel jsem nad tím, co odpoledne řeknu vyvoleným uvědomělým. No, nadávali mi do spratků a ještě nějak podobně, i když jsem se je snažil přesvědčit o tom, že jejich časopisy přestaly vycházet, a pokud jako teda ještě vycházejí, tak jich přišlo jen pár kousků a na všechny se nedostalo, holt musíte příště přijít ráno ve čtyři, kdy se otevírá. Takhle jsem v té trafice strávil krásné dva měsíce, vykouřil spoustu kartónů cigaret a nebyť toho průseru s večerníkem, tak bych tady asi dělal do dnešního dne. To mi takhle kolem poledne dovezli několik balíků večerníku, já všechny v roztržitosti místo na pult hodil do bedny, kterou jsem zamknul a okamžitě na všechno zapomněl, lidem jsem tvrdil, že je večerník už vyprodaný, jenže když jsem měl po měsíci kontrolu, tak ta ty večerníky objevila s dotazem, proč se neprodal ani jeden výtisk, a mne nenapadlo nic jiného, než odpovědět, že tam zřejmě nebylo nic kloudného ke čtení. A už jsem letěl.

Před sebou mám ztichlou hlavní třídu, po páté ranní začínou přijíždět

autobusy pro lidi, aby je odvezly do fabrik na periférii. Začíná se mi chtít spát, ale ještě chvíli to vydržím, pokuřuji, nasávám atmosféru ticha a беру do rukou Burešovy listy plné sraček. Ovarový prasopes na návštěvě jižního cípu naší republiky, na fotografii s hůlkou, ach jo, co jsme to za národ, kdo mu mohl dát hlas, téhle ostudě, celá první strana plná zmaru, škoda papíru, škoda barvy, prý se máme bát uprchlíků, zasvěcené komentáře vlezdoprdelníků, kam se poděla hrdost těchto novin, říkalo se o nich, že patří do každé rodiny, řeší se tady čapí hnízdo majitele těchto novin, prý se v žádném případě nejedná o dotační podvod, jedná se o útok na mou osobu, vysvětluje estébák a ministr Bureš, samé lži a kecy, copak už opravdu nemají dost, kdepak je soudnost a pokora těchto lidí, z novin vypadne příloha, na titulní straně monča s tváří televizní hlasatelky, uvnitř přílohy je s ní rozhovor na několik stran, na dotaz, zda její manžel byl estébákem, odpovídá bezelstně: koho to prosím vás ještě zajímá, vždyť je to přece jedno a bylo to tak dávno, už si na nic nepamatuji, ale máme doma krásné kočky a na oknech muškáty. Samá rozplizlost duševních mrzáků, snad za to může strach, který se usadil v těchto lidech, že se nebojí lhát, překrucovat a mlžit, strach, který je oslepil, strach, že by přišli o svou moc... Pivo z nonstopu na sobě začínám cítit, stejně tak jako vztek, jdu k trafice, za zbylé peníze kupuji dalších deset výtisků Burešových listů plných sraček, usedám na hlavní třídu, přesně na bílou přerušovanou čáru, zkřížím nohy, vytáhnu zapalovač a podpálím první výtisk, kolem mne jezdí autobusy s lidmi do fabrik, mezi zvuky klaksonů slyším, jak na mne něco řve trafikantka, pěší lidé si mne moc nevšímají, pospíchají, první výtisk již dohořívá, do plamenů hodím všechny zbývající, křídový papír přílohy vytváří bezelstný černý dým, spálit tyhle sračky, plameny mají určité přes metr a půl, autobusy troubí a objíždějí mne i oheň, koukám do plamenů a přemýšlím nad tímto světem, napadá mne, jak je to možné, že tady ještě nejsou policajti, no aspoň si dám ještě cigáro, než pro mne přijedou, teda na hlavní třídě, u ohně, který jsem musel zapálit, ze vzteku na sebe a na ostatní sračky, potřebujeme více ohňů, více odvahy, potřebujeme se vyrovnat sami se sebou i s nimi, nevšímát si jich, ignorovat je, sám nevím, plameny jsou krásné a papír tak dobře hoří...

Oheň dohořel, autobusy odjely, policajti nepřijeli, pomalu vstávám a odcházím domů, vítr roznáší zbytky popela, v kapse nacházím dvacetikorunu, ještě si koupím jeden výtisk a zase jej zapálím, trafikantka otevírá okénko a než cokoli řeknu, tak dostávám do obličeje plnou dávku pepřového spreje.

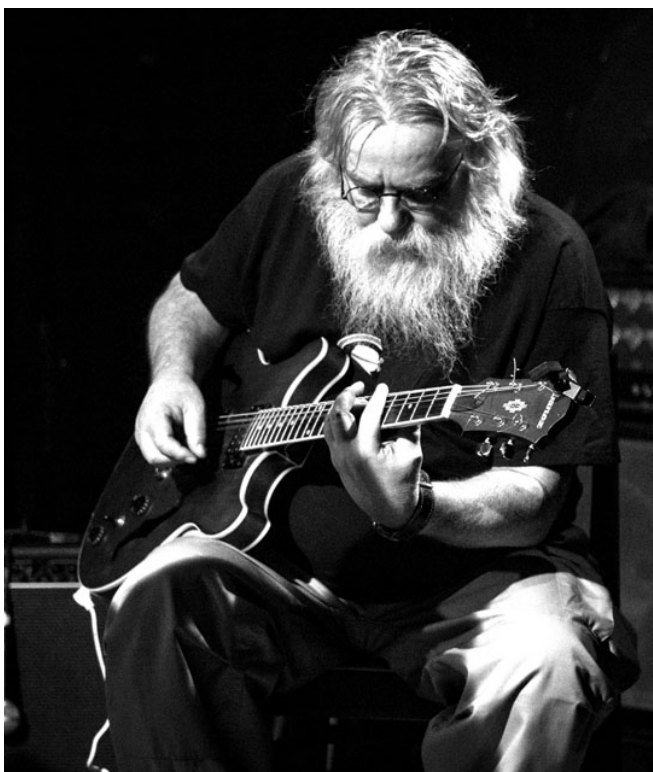
Je příliš pozdě zhasnout světlo...

PS:

Jo a taky tam psali, že prý se rozpadli Plastici. Mně to teda nevádí, protože jsem slyšel, že vznikla kapela Herman Traumer for the Universe. Uvidíme se na Krákoru, teda pokud jim neukradnou nástroje.

Jeroným Nikdo

Důkazy: Homér's memorial

Homér's memorial, 15. ledna 2016, klub Paradox, Brno. 1) J. Lamram a R. Babák, 2) R. Babák a Ťovajz, 3) a 6) L. Vlach, 4) R. Babák 5) Lukin a Mara, 7) Fido a Žen, 8) Anita a Radar, 9) Lukin a V. J. Horák, 10) Zuzanka a Pájka, 11) Hauran. Objektivem Radka Nikla

Evangelium Štátého Lukáše:

Z Lesu do Lesa

Zimní hudební festival Les sem zastihl v Paradoxu, dnes již v jednom z mála klubů undergroundový Brna. Očekávám produkci plnou dobré muziky.

Jdu klasicky pozdě, Starou dobrou sem neviděl, ale naštěstí René Žárovka vše zdokumentoval a ukázkou můžu zhlédnout na YouTube. Docela v pohodě, jen nechápu, proč tolika lidem ten Zeman leží v žaludku.

Hospoda narvaná k prasknutí, potkávám lidi, co sem viděl naposledy na Krákoru. Chlastám už druhé měsíc patoky, který ve svém názvu, poněkud mylně, zmiňuje slovo pivo. Začínám být znalcem Birrelů. Nejchutnější je tmavý a Pito na Židlich. Taky cena je kolísavá. Zatímco tady stojí třicet, tak v Chicagu šestnáct. Omračující rozdíl. Když jich vypiju dvě až tři, tak to jde, ale po dalším nedělám nic jiného, než chodím chcát na hajzl a kurvím zábavu u stolu.

U Fida ve kšeftu nechávám bundu, Ivuška s Kristýnou a Zuzkou se postarají o ochranu mého jediného majetku, jakožto hlídací psi. A kdyby se přeci jen někomu povedlo se přes ně dostat, je tu Vojta, a ten nemá slitování.

Objednávám pití a jdu vyslechnout produkci. Místo vstupenky dostávám pomalované kamínky, dobrý nápad a pěkná práce. Trvá mi to minutu a hned se vracím do hospody, 3+ mě nikterak nezaujali.

Sedím s Martou a Webi u stolečku pro čtyři. Kecáme o blbostech. Holky pijou víno a pivo. Po chvíli přisedá týpek a mlčí, mlčí celou dobu. Prakticky půl hodiny nic neřekne a zas odešel. Zajímavá zkušenost. Taky to musím někdy udělat.

Začíná zvukovka Oliverovy dálky s frontmanem Lukášem Trejbalem. Su celkem zvědavý. Trejbala znám z fotek, vyprávění, dokonce sem i něco četl, ale nikdy s ním nemluvil.

Už první tóny naznačují kvalitu a postupem času přicházím na chuť i textům. Vynikající koncert doprovází křest jejich nové desky z hrdla a rukou pana velkopodnikatele Fida.

Okamžitě kupuji cédo oné kapely a těším se, až si ho v klidu poslechnu.

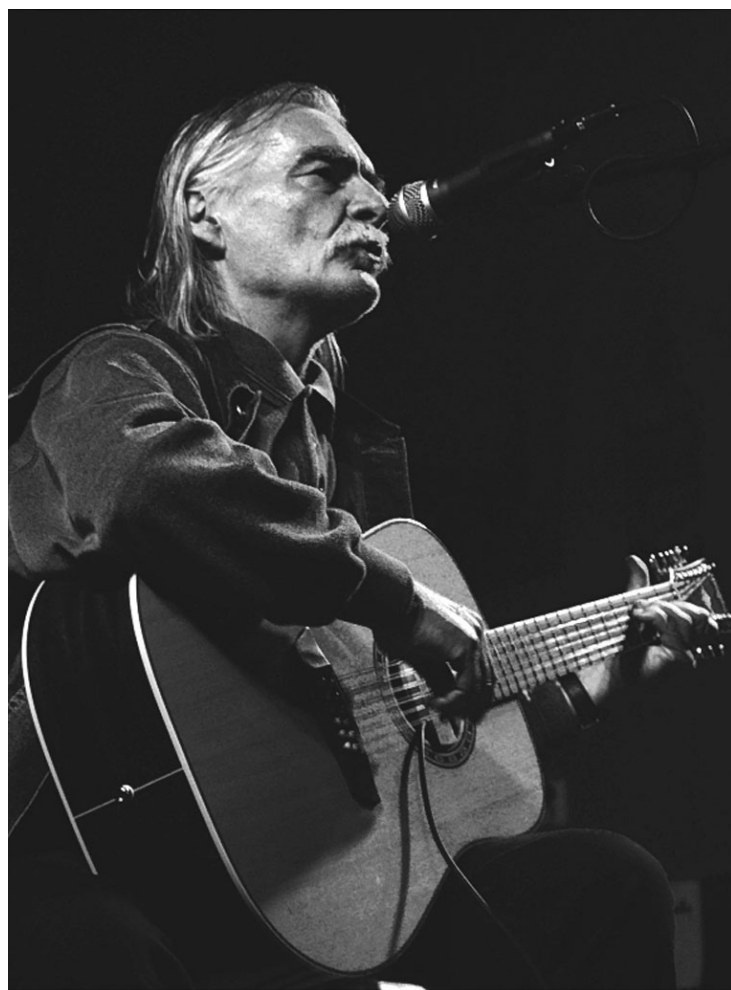
Usedám k Renému a Janě. Přes hukot hospody nic neslyším, jen koketuju s Martou, co přijela na tuto událost až z daleké Ostravy. Lavice u stolu je zaplněna máničkama a malej René líbá všechny bytosti něžného pohlaví. Míša za barem afektovaně točí pivo za pivem a je nadsledské výkon z ní dostat Birrel, natož bílý víno, to došlo, hmm, to se jen tak nevidí, asi nečekali, že holky na bigbítu pijou moravský zlato. Ze sálu se pomalu linou zvuky saxofonu. „Už jdou konečně hrát Byrokrati!“, vyřvává mlčící spolustolovník od minulého stolu. Konečně slyším barvu jeho hlasu. Celá hospoda vstává a šine se jak švábi na pivo do útroh už tak přeplněné koncertní místnosti. Každý, včetně mě, je natěšen na pražskou legendu bez legendárního Žida. Koncert je naprosto vynikající. Štefan nekopíruje, nýbrž dává do toho kus sebe a já zavzpomínám na Boro, kdy mě Ginnungagap dovolili si s nimi zabubnovat, a já s Židem, notně posílnění chlastem, sme řezali každý do jednoho kotlu a byla to neskutečná prdel a zábava. Klávesák hraje na cosi, co připomíná světelný meč z hvězdných válek a vydává to opravdu dobré zvuky. Obecenstvo pokaždé písničku aplauduje s takovou intenzitou, že bych se mohl začít obávat spadnutí stropu. Teď by si tu kluci z Belgie užili. Ale je tu přece Vojta! A Paradox není pařížské Bataclan. Koncert spěje ke konci a kapela musí přidat, posluchači je z pódia nepustí. Skvělejší tah pořadatelů.

U vstupu podávám ruku Štefanovi a gratuluju k výkonu. Vůbec netuší, kdo su a říká, že s Židem chodil do školy. Je očividně potěšen mou chválou. Hlídáčka a žena producenta Ivuška se chystá k odchodu. Je nadšena z mé pokračující abstinence. Já už méně.

Valím asi postě na hajzl. Naštěstí mám chvilku času, než se nachystá Týršova společnost s novou zpěvačkou Danielou. Jdu ji podpořit, je to moje fanyнка a mimochodem krásná ženská. Dostávám hlad. U baru je samoobsluha se žrádlem. Robi maso a rýže. No, 30 korun

není tak moc, zkusím to, hlad je nejlepší kuchař. Ještě než to začnu žrát, jsem terčem posměchu všech starších mániček okolo v čele s Renem z Tichých lodí. Ten už rozpustil svoje pačesy a jede na vlně hořícího psa. Těším se na jeho další pokračování eposu v Uších a Větru. Jídlo je kupodivu dobré a zasytí mě na celou noc. Nabídnou Marti, kuchaře Krákoru, ať ochutná. Taky jí to nevadí a olizuje si rudou rtěnku.

Je čas vyrazit na další slágr festivalu. Moje zvědavost nezná mezí. Daniela stojí u mikrofonu a pro tuto příležitost si načesala vlasy dozadu. Magda, už posílněna zlatavým mokem, je plně soustředěna stejně jako Hans se zbytkem družiny z Tuřan. Koncert může začít. Obecenstvo je ve varu. Daniela je vynikající, zapadla tam jak syrskej uprchlík do přeplněného člunu ve středomořím moři. Užívám si vystoupení plnými doušky. Zuzka s Geňou tancují jak pomínutí a strhávají tím ostatní. Malej René obratně točí videa a Ivuška, již oblečená s bato-

Vladimír Smutný v brněnském klubu Brooklyn v květnu 2015, Foto Maryen

hem na zádech, popíjí už nespočetné pivo. „V jedenáct mi jede vlak“, překřikuje bedny. Mrknu na čas a směju se na celé kolo, je půl jedné. Koncert končí, já su úplně hotovej a na Balet už nevydržím.

Oblíkám bundu, беру žebadlo a míjím Mongola, kterej mi ani neodpověděl na pozdrav. To sou ty celebrity. Nevím jaká je Helenka Vondráčková, ale třeba by si spolu rozuměli a mohl by jí zazpívat na dobrou noc do ouška – ...slíbám ti slzu z líce, spráskám tě ty kurvo bičem...

Beru tágo, Martu a hrnem do blázinecké ubytovny. Ráno valím hlídat továrnu na výrobu igelitu. Řekl bych, že zimní Les se vydařil, potěšila mě nasazenost interpretů a můžu se těšit do Lesa, do Ostravského absintového baru Les.

Je po poledni a netrpělivě vyčkávám Vladimíra Smutného na scho-

dech před nádražím. Vlak jede za půl hodiny. Kouřím balenou Javaanse a pozoruju poflakující se bezdomovce žebrající nějaký ten drobák na čučo. Z davu se hrne hlemýždím tempem nepřehlédnutelná postava s kytarou přes rameno. Vlasy po ramena a dvoudenní strniště s knírkem dokonávají dokonale vzhled umělce z Brna. „Čau, tak jsem, ne“, vítá s úsměvem Vladimír. Lístky máme koupený den dopředu. Ivoš Krejzek všechno zjistil a ušetřil mi nejmíň kilo za náklady. Cesta je dlouhá, ale příjemná. Ve vagónu sedíme skoro sami, jen na sedadle za náma sedí asi osmnáctiletá studentka a učí se ze sešitu zápisky z práva. Projíždíme kolem Rousínova, domu mé známé, a hned s ní konzultuju výběr barů a hospod v noční Ostravě. Pochází odtud a je znalkyně místních poměrů. Po hodině cesty nasazuju sluchátka s Cavem do uší, Vladimír chrápe po prohýbené předešlé noci. Měl sraz se základkou v náké vinotéce a hrál do pozdních nočních hodin. Cesta ubíhá až neuvěřitelně rychle. „Studénka!“, vyhrknu a doufám tiše, že nespadne most nebo nenapálí do nás Pendolino. Studentka nás s úsměvem informuje, kdy máme vystoupit. Ostravský nádraží mě překvapí. Z perónu do vnitřní haly se člověk dostane jen přes mostek nad všemi kolejemi a moje debilní závrať mě zrychluje chod hercny. Pád z prvního patra hrušovanského nonstopu mě poznamenal asi do konce života. Jedenáct stehů na čele a neustupující šílená závrať, byť jen na pevné zemi, mi pěkně komplikují život. Není to chlastem, jak sem si celou dobu myslel. Takže se šourám tím tunelem s voknama jak idiot a Vladimír mě dokonce předběhl hledajíc nějakou hospodu. Nádražní hala vypadá čistě a kultivovaně. Očekával jsem zástupy kapsářů a s nimi soupeřících nácků, ale tady je mnohem větší klid jak v Brně. A taky mnohem větší kosa. Čekáme před nádražím na Martu. Mrznou mě prsty držící špinku a ani si ten kouř nemůžu pořádně vychutnat. Po chvíli přijíždí naše průvodkyně a bere nás do útrob města. Vystupujem na Stodolní a vyrazíme se někam najíst. Má tip od kámoše na dobrou hospodu. Chodíme kolem bloku a nemůžem ji najít. Divný. Ovšem na jedné ulici sou hned dvě prodejny hudebnin. Vytahuju chytřej mobil a hledám onu knajpu přes mapu. Mám ji. Hospoda, spíš restaurace, velikosti půlky Chicaga, nabízí pochutiny nevysslovitelného názvu a nekouří se tu, jen venku. Tam je taková kosa, že radši kouřit nebudu. Pinklica riskuje můj absták a s ním spojený pěkně blbý kecý. Nu, mrkvová polívka s ořechy, jakýsi maso honosného pojmenování a rajčatová rýže, za necelý tři kila, mě dostaly z toho nejhoršího. Laďa dává vývar s houbovým rizotem. Volá Mara, nemá fungující kábl k base. Má štěstí, na ulici sou přece dvě prodejny hudebnin. Jenže kouknu do šrajtofle a tam dvěstěpade. Nemám ani na to žrádlo. Kábl vyřešen, Havran má jeden navíc. Vladimír půjčuje pajsku a platíme. Jdeme přes půl historického středu města. Smutňák vypadá na infarkt. Marta mu bere kytaru. Na náměstí zlatá mládež projíždí svoje značkový brusle a předvádí se s nejnovějšíma typama mobilů. Až nápadně je každý město stejný. Stánky s různějma pičovinama a hrozná muzika z pódia. Však Jarda Konáš to má v merku. Jeho Hudební masakry mě baví. Hned v postranní uličce nacházíme zchátralej barák s nápisem Absintový klub Les. Dveře zavřeny. Zvoníme na zvonek a Marta do mluvidla říká heslo pelyněk. Tyto prostory sou kuřácký a pro nekuřáky není místo. Důmyslný obcházení budoucího protikuřáckého zákona. Vcházíme do chodby plné plakátů informujících o akcích nadcházejících či minulých. Po levé straně hajzle pro dámy i pány, oba bez muší, můžu si vybrat. Hned za dveřma hospody po pravici bar se stolečkem pro dva. Naproti baru schody do patra, kde je malý pódium a asi sedm stolů. Usedáme pod schody k topení a objednáваме čaj, rum a svařák. Pro mě samozřejmě čaj. V hospodě je prázdno, a ptáme se pinkla, jak to tu chodí. „Někdo tu dneska hraje, ani nevím kdo a co to je zač“, odpovídá sympatickej týpek a směje se na celej Les. Čumím na něj s kytarama za zády. „No to sme my, z Brna, kde je pódium a kam si můžem dát věci?“. „To je dole, ale otevře až šéf o půl osmé“, zkráceně odpoví a valí vyhovět naším objednávkám. Kecáme, podnik se pomalu plní, hlavně horní patro. Marta se nabídně, že mi ukáže město. Vladimír na to sere a dává škopek. Dopijíme teplej nápoj a vyrazíme do velkoměsta. Venku je vážně kosa jak prase a ještě k tomu začalo chcat. Obejdeme pár bloků a rychle zpátky do putyky. Tam už je narváno a není kam sednout. U našeho stolu se vyskytl René Müller a náky máničky kdoví odkud. Chlastají škopky a zábava je v plným proudu.

Beru poslední dvě židle od vedlejšího stolu, kde sedí celkem pohledná sestava místních gazel. Začínám turkem a „oblíbeným“ Birrelem. Čeká se na zbytek kapely. Je mi jasné, že po cestě je mnoho občerstvovacích stanic na doplnění tekutin, chlapci nepodceňují životosprávu, přeci jen invalidní důchod není zadarmo. S mírným zpožděním zaskřípají brzdy přeplněného parníku před klubem a vypadnuvší Kája hledá svého kamaráda Fazolu. Mara mu, s vtipem jemu vlastním, vysvětluje, že ten s nima vůbec nejel, a teď se nachází zrovna v Ostravě, kde za půl hodiny bude hrát na bicí. Šéf Lesu, herec Přemysl Bureš, otvírá sklepní prostory klubu. Beru do ruky kombo a scházím po uzoučkým schodišti do undergroundu. Pod schodama vlevo je hajzl, ale né laďajakej, je to trůn, ke kterému vedou dva dřevěný schody. Náhdera! Při vstupu do sálu je výčepní okýnko s příjemnou a hezoučkou zrzkou. Velikost prostoru je plně vyhovující menším akcím. Pojme, když moc, kolem stovky výpitků a celou zem pokrývá kůra. Skvělej nápad. Opravdu Les. Z tohoto důvodu je zde zákaz kouření, ovšem majitel myslel i na ony chudáky zbožňující a zatím svobodně inhalující jedinečnou pochutinu, což není nic jiného než tabák. Vyklidil jakousi místnost s trubkama a vytvořil kuřárnu, ze které je vše slyšet a není tam kosa. Aparatura nazvučená a trochu nervózní herec lítá z patra do patra a skoro rozkazovačným tónem zve členy klubu na kulturu. Je zajímavý, jak to funguje. Ve dveřích se srazím s Herbertem, pankáčem provozujícím Rádio Cyp, kterej mimo jiné zařizuje sobotní malou scénu na Krákoru. Viděli sme se před týdnem na Pochcanejch židlích a dušoval se, že určitě nedojde. Pěkně kecá, chachar. Večer uvede Petr Hruška, místní básník a pravděpodobně známá osobnost literárního světa. Prvním vystupujícím je Vladimír Horák, další ikona místní smetánky. Tak jak ho známe, impozantně usíná nad papíry a čte skvělý věci. Za hodinu se dokázal zřítit tak, že konkuruje i Kájovi a jeho panákové smršti. Po něm nastupuje Vladimír Smutný, kterej podle Hrušky má zahrát čtyry písničky. Ten chudák sem jede tři hodiny, trmácí se s astmatem v desetistupňovém mrazu přes půl města, a po deseti minutách má skončit. To by nasralo i světce. Koncert se daří a obecenstvo je ve varu, v nadšení. Přísněj uvaděč natvrdo ukončí jeho dnešní vystoupení. Chválím ho a slibuju, že si dnes ještě zahraje. Nastupuje básník Ivoš Krejzek. Publiku nedá vydechnout. Potlesk burácí celým Lešem a Ivoš má větší úspěch na severu, než doma v teple jihomoravské metropole. Po hodině a půl produkce jdeme na pódium. Je nám sděleno, že máme čas na čtyry vály jako Vladimír, zhruba dvacet minut se zvučením. Tak to se asi posral, Black and white má skoro dvanáct. Nechám ho v klidu a pustíme se do toho. Kája sotva stojí na nohou a pořád ladí svůj theremin. Nepřestává ani při začátku Masky. Havran to nemůže vydržet a posílá ho do prdele. Ten vůbec nereaguje a není schopnej držet rytmus. První tři vály sou tak hrozný, že se stydím a červenám až na prdeli. Poté se Karlík urazil a v průběhu koncertu jde na kuřárnu kouřit. Kapela se chytá šance. Začíná to znít jak muzika a kupodivu místní publikum zůstalo věrno. Dokonce nám i tleskají. Přemýšlím, zda to není ze soucitu. Vožralej bubeník se vrací, sice trochu pičuje, ale bouchá tak, jak má. Dáváme devět písniček a já oznamuji pokračování Vladimíra Smutného. Hruška už ani nenamítá. Večírek podle našeho scénáře právě započal. Už je dávno po desáté a Vladimír přehraje všechno, co umí. Daří se mu náramně. Posluchači sou z něho paf. Nakonec se cesta vyplatila. Začínáme balit a herec přichází s prosbou dalšího přídatku. Komu se nelení, tomu se zelení. Je to na Marovi, řídí a ještě vstává vo pěti do hokny. Neváhá a vytahuje basu. Jdeme na to a koncert dostává grády. Dvacetiletá gazela krađe triangl a bouchá do něj opačným koncem. Je tak mimo, že mě radý vůbec nerespektuje. Prakticky nechybujem, což je až neuvěřitelné, když vezmu v potaz ty plata panáků nošených v desetiminutových intervalech na Lesní kuřárnu. Při druhým přídatku vypotíme ze sebe vály, který vůbec nehrajem a sou dávno v zapomnění. Ostravský publikum je úžasný. Připadám si jak před třema dnama v Praze U Vystřeleného oka. Takový nadšení v jednom tejdnu

nám zvedá ega do nehorázných výšin.

Kája se sám vyhazuje z kapely a sedí osamocen se svým thereminem, v ruce panáka, v očích slzy. „Končím, seru na to, ale mám vás rád“, řve na mě stále dokola.

Je kolem druhé hodiny a pinklica v okýnku má z mých Birrelů prdel. Zvukař s divadelníkem děkují a nechávají kolovat další joint.

Kdybychom byli opravdoví androši jak Plastici, tak máme svý bedňáky, a netaháme svoje saky paky do auta ve dvou a můžeme sedět v hospodě se zbytkem turistického zájezdu.

Krejzek se tu cítí jako doma a fakt se mu nechce ráno s klukem do školky, či kam ho to vede. Neumím si ani představit ty ksichty těch učitelek, až na ně za čtyry hodiny bude vdechovat svoje kořalkové výpary a vyprávět o večeru stráveném s nejlepšími básníky ostravského regionu.

Martá čeká na Reného (netrpělivě kouká na hodiny, jelikož brzy ráno vstává do nové hokny, kde dělá odhady majetku), kterej jde po půl roce navštívit svou drahou matku a mají společnou cestu noční Ostravou.

Další runda, další Birrel.

Osazenstvo vozu jedoucího směr Brno se pomalu slezlo před vchodem. Martá to vzdala a jde na noční šalinu sama. René dává další borovičku a je v družném hovoru s brněnským Okudžavou. Horáka táhnou za roh do jeho bydlíště. Hospoda je stále zaplněná a pinklice vyhlašuje poslední objednávky večera. Sou tři hodiny. „Ještě nás hodku nechte, o půl paté nám jede vlak“, prosím skoro na kolenou. „Uvidím, co se dá dělat“, s úsměvem odpovídá mladounká servírka. Jdu mrknout dolů a málem srazím plechový, leč výřečnýho Herberta. „Musíš na jaře dojet, ukážu ti jeskyni, kde žili pralidi a my tam děláme vohně a muziku. Co říkáš na Neduhu a The Neunikneš, co sem ti minulej tejden dal. Sežeň ty bicí na Krákor do toho stanu, odsud to nikdo nepoveze. Dáš si panáka?“, chrlí to do mě. „Víš, Herberte, já skoro nepiju, vlastně vůbec.“ Objedná dva rumy a vypije je. Su unavenej jak prase, dvě hodky spánku po noční mně moc nepomohly. Vracím se za Reném a Vladimírem. Tam probíhá panáková smršť. „Seš pěkně na piču, ty abstinence!“, častuje mě nadávkami velmi hlasitě zpěvák Tichých lodí. Tak to mi dneska chybělo. Hovor se stáčí k Janotovskému večeru na Skleněnce. Notujem si, že Karel Vepřek je pěkně namyšlenej pražák, a mě teda vůbec nezaujal, jen tam pořád ladil a rušil tím (nejen) ostatní interprety, načež při svém vystoupení zjebl Reného za potlesk. Prostě namistrované kokot. Nikdy více!

Pomalu se blíží čtvrtá hodina a sháním číslo na tágo. Sou tu opravdu vstřícní. Hnedle držím telefon a objednávám taxíka, kterej nás prej nenatáhne a v pořádku dopraví na nádraží.

Beru kytary na záda a po rozloučení s Hruškou se derem do prosincové noci. Auto naloženo a razíme. V zrcátku vidím Reného, jak za námi utíká. „Zastavte!“, prosím řidiče. „Jedu s vámi, kluci, budu to mít blíž k máti“, blekotá René.

Kouříme před nádreem. Jízda byla vskutku levná, něco přes dvě kila. V Brně by to bylo za kilo. Přistupuje k nám asi pětatřicetiletý týpek v kožené bundě. Něco mele a René mu dává cigáro. „Nechcu“, vyhrkne a zapaluje mi moje. Dávám mu potáhnout a v tom ho René zasype frontou nadávek: „Pičo, debile, táhni, ty fízle!!!“, zakončí. Boreček se pakuje. „To znám tady ty zmrdy, co po tobě chtěou hulení, a pak tě odvezou rovnou na fízlárnú“, vysvětluje úplně vožralej, sotva stojící René.

Kupujem lahváče, kolu, cigára a ještě jeden lístek do Brna. „Jedu s váma, matka mě stejně nerada vidí vožralýho, přijedu příště, už je zvyklá, že se stavím vždycky do Lesa a nedojdu, ona to pochopí“, uklidňuje se René natěšen na ranní škopek.

Nemůžu najít otevřenou hospodu. Tři černí šerify s námi diskutují o rušení nočního klidu. „Já chcu točený“, nepřestává rvát René na celý nádraží. Vladimír to nedává a jde ladným krokem přes most na nástupiště. Nakonec se vydáme za ním bez točenýho piva, ovšem s kafem z železničního automatu. Na nástupišti stojí opodál týpek v kožené bundě a dělá, jakoby tam nebyl. On to fakt bude fízle. Přijíždí vlak a my vybíráme místo.

Tyto noční jízdy jsou dobrý v tom, že ve vlacích skoro nikdo nejedzí, jen ožralci, muzikanti a fízli. Zabírám celý sedadlo, sundávám boty. Nohy mě smrdí jak při dvacetičtyřhodinové cestě do Bulharska ve

čtyřcetišestupňovým vedru s Jitkou a německou indkou vedle sebe v provizorně udělaném lůžkovém kupé. Byla to vážně síla. Natahuju budík, nevěřím, že z nás někdo vydrží nespát, sic se René dušuje, že ve vlaku nikdy nespí.

Po třech hodinách zvoní telefon. Všici vykocení do bezvědomí. Kouknou z vokna, tam AZ Tower. „Sme doma“, budím kluky.

Jak je to naše nádraží hnusný, snad nejhnusnější v republice.

Nastává čas loučení. „Je divný, že když odněkud dojedeš, tak se vlastně vůbec netešíš domů“, prohodím potichu k zapálené cigaretě.

Vladimír z posledních sil dává na rameno kytaru a mizí v osmičce. My balíme ještě jedno cígo. Přemýšlíme o Lamplotě. Nakonec se na to vyserem, su proti. Naposledy, když sem tam seděl po narozeninovém večírku, Radek Dyma kéroval do toho nácka u vchodu a snažil se mu vysvětlit pojmy rasismu a antisemitismu, v němčině. Hospoda se zaplňovala holohlavci a nebylo mi v tu chvíli vůbec příjemně po těle. Dopadlo to dobře. Vypili jsme další tři škopky a hrdě odkráčeli na rozjezd.

Takže mávám Renému ze šaliny, kterej kouří ještě jednu špínu, a dostávám zprávu od Marti, nudící se cestou do práce, doufajíc našeho pohodového příjezdu. Je osm hodin a začíná normální pracovní den. V hlavě mi valí, jak kolovrátek, Reného věta: „Seš pěkně na piču, ty abstinence!“.

Za dva měsíce, 6. února, volám Vladimírovi, že máme se Smutným Havranem vystupovat v kostelích. Telefon zvedá jeho milovaná žena Vladka. „Vladimír řídí, co?“, ptám se jako dycky a ještě se přiblíble chechtám. „Ne, Luki, Vladimír zemřel“, tichým tónem odpoví naprosto šokovaná Vladka a stále nemůže uvěřit, že před půl hodinou jí naposled vydechl v náručí.

Poslední vystoupení, před plným sálem, proběhlo 19. února v brněnském Krematoriu a já doufám, že se do tohoto „klubu“ jen tak brzy nepodívám.

Měj se příteli, byla to fakt prdel!!!!

Stary Lukáš

VLADIMÍR SMUTNÝ

OPUSTIL NÁS NEČEKANĚ 6. ÚNORA 2016 VE VĚKU NEDOŽITÝCH 65 LET.

POSLEDNÍ ROZLOUČENÍ PROBĚHNE 19. ÚNORA 2016 VE 14.45 HODIN.

V OBRÁDNÍ SÍNĚ KREMATORIA MĚSTA BRNA, JIHLAVSKÁ ULICE 1.

JMÉNEM VŠECH POZŮSTALÝCH A PŘÁTEL:

MANŽELKA VLAČKA

SYNOVÉ JAN A JAKUB

« TEN KRÁSNÝ, VĚČNĚ ZADUMANÝ, S JEMNÝM ÚSMĚVEM NA RTECH, S INDIÁNSKÝMA OČIMA, UŽ NENÍ MEZI NÁMI ...

VĚŘÍM, ŽE ODEŠEL V TICHOSTI A BEZ BOLESTI A UŽ JE MU NA DRUHÉ STRANĚ LEHOUNCE. »

IVA BITTOVÁ

Z chacharova sudu: Kurva počkíte na mě synci, ja si musím skočit ještě do kantýny pro bubaky...aneb sonda do života ostravských horníků očima Ivana Landsmanna.

O tom, že mluva ostravských horníků byla velmi jadrná, a jejich způsob života velmi svérázný, není určité pochyb. Není tomu ještě tak dávno, co k ostravskému koloritu neodmyslitelně patřilo neobvyklé množství dolů, v nichž se těžilo kvalitní černé uhlí. Poznali jste je podle těžních věží, které se nad Ostravou zvedaly jako zatáté oce-
lové pěsti, hrozící obloze plné smogu a jedovatých zplodin pochá-

Ivan Landsmann, Foto V. J. Horák

zejících z četných ostravských továren. Muži, kteří v těchto dolech pracovali, byli ryzí a velmi rázovití. Poznali jste je podle černě zabarvených očních víček, která vypadala, jako by si je malovali tužkou na obočí. Ještě si na ně dobře pamatuji, i když jsem ještě v Ostravě tehdy nežil. Po šichtě „v dūre“, když vyfárali na povrch, vedly často jejich první kroky do nejbližší havířské hospody, aby „spláchli uhelný prach“.

„Klec se řítí do šachty, přeplněná těly havířů, smradem propocených fůraček a alkoholovými výpary. Je ticho, nikomu se nechce mluvit. Je pondělí, odpolední šichta a navíc byla v pátek výplata, takže většina měla hlavu v kumštu, buď z chlastu a nebo z toho, jak ho doma stará zdupala, že přinesl tak málo. Šel se zhoupla, signalista zahaltoval zvonem a spustil můstky. Ozvalo se mamrání, protože se nikomu nechtělo vystupovat a navíc ještě fachtat. ‘A zase sme v té skurvené dūre! Aby to smrtka pojebala! ozval se vedle mě jeden stěnový havíř, z kterého ještě táhlo jak ze sudu.“

Takto svérázně popisuje nástup na odpolední pondělní směnu ve své knize Pestré vrstvy, knize, která s naprostou převahou zvítězila v prestižní anketě Lidových novin o nejlepší knihu roku 1999, bývalý hornický předák a dnes uznávaný spisovatel Ivan Landsmann.

O tom, že i havíři rádi filozofovali, není pochyb. Příkladem této skutečnosti je třeba Ivanova vzpomínka na úvahy jednoho z jeho bývalých kolegů. „Kurva není nic sprostého, a je to normalní slovo tak jako každé. Nejvic mě seru ti inteligenti. Každý si o sobě myslí, co není, hraje ze sebe důležitého, a jak se ožere, tak robí bordel a svinstva vic než my havíři. A nejhorší su ty namyšlené paničky. Ty kdež su ožrale, tak by se nechaly pomrdat aji od psa“... „To maš tak, alkohol roztahuje chlapum cevny a babam nohy.“

Ivan pracoval na šachtě šestnáct let a nasbíral tam tedy obrovské množství zkušeností, dobře poznal také sociální zázemí horníků, a setkal se tam s nejrůznějšími lidskými typy. Sám o tom říká toto: „Tož šestnáct let jsem to dělal. To je dost dlouho. No ale peněz bylo dost. Hornické ženy mají taky sve, jsou náročné, chtějí pořád vic

a vic peněz. A já jsem vydělával hodně peněz. Taky proto tam lidi chodili. Jako ten Luděk, co o něm píšu v Pestrých vrstvách. Ježíši, s tím byly problémy! On byl studovaný, jak jsme se potom dozvěděli, ale takový hňup to byl! Nad ničím nepřemýšlel, každou chvíli mohl být mrtvý, já ho musel pořád zachraňovat. Nebo Josef. Takový maly, ale silný chlapík, též se s ničím nesral. Seděl v kriminále, a když přišel na šachtu, tak ho nikdo do party nechtěl. Tak jsem říkal: ‘Já ho беру. Takových jsem měl víc. Tonda taky seděl. Ale všichni za politiku. Kdyby to byli nějakí násilníci, kteří by znásilňovali ženské nebo kradli peněženky, tak to bych je nebral, ale to byli vyborní chlapíci.“ O tom jak to v dole v praxi opravdu vypadalo, vypráví jeho následující příspěvek: „Strach jsem tam nikdy nezažil. Jednou jsme na kombajnu do mořského oka najeli. To mě smetla voda. Mořská oka jsou takové kaverny. V zemi jsou místa, taková jeskyň, a v ní je slaná, agresivní, jakoby mořská voda. To nikdo neví, kde to je. My jsme byli geologický průzkum od toho, abychom to prozkoumali. To se poznalo, jak začalo prosakovat. Tomu se říká štus. Nejdrív jde pomalu, pak se zvětšuje, zvětšuje a naráz to vybuchne. Voda je horší než oheň. A tak se mi to stalo. To zatopilo celý úplně překop, po celé šachtě to je. Záleží, jaké to mořské oko je. Zatopilo to, dělali jsme na devátém, osmém patře. Celé. (...) Nikomu se nic nestalo, akorát já jsem měl trochu namále. Poslal jsem kluky pryč. Ale nic, byl jsem trochu potřískaný. Zavalilo nás též. Párkrát jsem měl takové úrazy, to se bez nich neobejde. Skoro všechny prsty polámané. (...) To je sloj, třeba. My jsme razili taky po sloji, po uhlí a my jsme to uhlí museli hledat, ono se ztratí. Uhlí jde třeba vodorovně a najednou je pokles třeba o tři metry dolů, tak jsme se museli vrátit a udělat svážnou. Svážná je takový kopec a do té sloje najet. Mezitím jsou taková volná místa, kde jsou třeba ty pestré vrstvy. Je to kámen mýdlový, zrádný. Je to zelené, červené, bílé. Různé barvy to má. Je to takový pěkný kámen, jenže zrádný, a to neupozorní. Normální nadloží, to znamená břidlice, pískovec, slepenec, takové různé horniny dají na sebe upozornit. Jak to začne pospovat, tak ven. Pryč. Za chvíli to ůchlo. Jenže pestré vrstvy nedělají nic. V tom se člověk nevyznal. Najednou se to svalilo. A pod tím jsme museli dělat. Jeden hlídal nebo dva a já jsem tam musel jít první. Přeci tam nepustím kluky. Za ně jsem zodpovídal. Nejhorší také byly klobouky. Klobuk jsme tomu říkali. To také bylo v břidličném stropě. Já už jsem se v tom vyznal. To byly kmeny stromů, které zetlely. Z toho se stal kámen. Ta kůra, z toho se stalo uhlí. Stačilo do toho klepnout, a to se svalil jak tento stůl takový kámen. To spadlo taky někdy samo, kolik havířů to zabilo, ale já už přesně věděl, kde to je. To je rutina. Člověk musí být v pozoru, nejde dělat flegmatika. Po střelbě jsem musel jít první, kluky jsem tam nepouštěl. Když se střelí, vše je volné. Je to volný prostor, pokoj a nad tebou je strop, kde jsou kameny. Musel jsem vzít takový starý vrták a objet to za sebou. Teď se vysunuly takové kolejnice, na to se daly dřeva, aby se ten strop aspoň trochu zachytil. Pak byly další práce. Když jsem to zajistil, tak už jsme tam vlezli. Navrtaly se tam tři lanka, my jsme tomu říkali klamoro, škrabák. Taková lžice jezdila a přes rolku se to vyhrabávalo ven. Když se to vyhrabalo, tak jsme to zabudovali do těch hajcmanů. A tak to šlo pořád dokola. (...) Ten důl měl devět pater a byl hluboko osm set metrů.“

Po šestnácti letech přestal tedy Ivan v hornictví pracovat. Emigroval do Kanady, za svým bratrem, kde ale pobýl jenom krátce, a vrátil se do Evropy, do Holandska. Dnes žije v Praze, do Ostravy se ale pořád vrací, a je to velmi dobře, protože je to velmi čistý a upřímný člověk, dobrý kamarád a přítel.

Ale vraťme se ještě jednou k Ivanovu velmi svéráznému popisu ko-

Ivan Landsmann (druhý zleva) s přáteli (Přemysl Bureš, Vladimír Jaromír Horák, Pavel Hruška), Foto archiv V. J. Horáka

munikace mezi horníky...“Tak posluhej. Byly dva druhy magoraku. Jeden byl rychlík a druhému se mluvilo raketák. Rychlík se robil tak, že se do pětilitrového hrnce, nebo to je jedno do jakého, ale my sme měli pětilitrový, napustila voda, a když byla ve varu, tak se tam nasypalo pět sačku ruskeho čaja, jeden baliček tabaku, buď taras, nebo bača, algeny, nebo všechny prašky, co u sebe kdo měl. Nakonec se tam vysypalo kilo cukru a někdy sme tam davali na chuť zubní pastu. Nechalo se to chvilku povařit a asi dvacet minut nechat vyluhovat. Ale to nikdo dvacet minut nevydržel čekat. No, to je všechno. Potom se to už enom pilo. A raketák, ten se robil tak, že sme do stare baně, jak se kdysi v tym vozilo mleko, nasypali asi tak pět kilo cukru a zalili sme to asi deseti litrama převařene vody. Aby

to rychlejší kvasilo, dali sme tam skrojek stareho chleba. Potom se to odneslo do kotelny, bo tam bylo teplo a mukl, který tam robil, se o to staral. Raz za den musel otevřít víko a vypustit z toho ty plyny, aby to nevybuchlo, tak jak se nam to raz tež stalo. No a ku koncu se muselo víko otvírat dvakrát nebo aji trikrát za den...za měsíc se baňa odnesla a to hlavní bylo hotové. No a potom, co, no, pěny s pavučinu sme stahli a vleli sme tam pět tych věcíh oken nebo ironu. Bylo to celkem jedno, akorat, že iron byl taky jemnější. No a to bylo všechno...

Tož Zdař Bůh...

Vladimír Jaromír Horák

Reportáž: Narozeniny Nikoho vol. 8

Tichý jarní vánek rozfukoval tiché kapky deště a tichozrnnou **čočku** po nezoraném poli za domem, zatímco René M. koupal se na dně vypuštěného zahradního bazénu v tiché litinové vaně velmi tiše. Z mydlinek u jeho nohou neočekávaně vyplula **tichá loď**, již několikátá v pořadí.

„Plav ode mne, ty bestie“, vykřikl René M., „nebo po tobě hodím rezavý Hynkův zámek. Tiše.“

Tichá loď otočila se **hrozně** pomalu, jako nějaká **elektrická svině** kvičící v chlévě pro pakoně a odplula někam směrem do nikam. René M. si oddechl a podíval do míst, kde mu kdysi firma s podivným názvem **Ťovajz & spol.** tiše zbořila zahradní altán plný cédéček od kapely **Fask Luma**. Tehdy byla neděle a lidé v sousedství byli tak zvláštně tiší. Stejní jsou pořád, však nyní pouze jen při čtení příruček **metalurgie**. Nejedna z nich stal se zkušeným metalurgem v tichém chodu dní.

U plotu na jižní straně zahrady šelo se několik hladových kurev, tichých jako stádo **afrických slonů**, kteří ztratili se v časoprostoru vláken nicoty. „Co tu chcete vy kurvy?“, osopil se na ně René M. tiše.

Odpovědělo mu pouze neslyšné ticho. Vypadněte, nebo vás uškrtím strunou z kytary **Mirka Kubína**“, dodal. „Chtěli jsme se vás, starý pane, jenom na něco zeptat“, osmělila se jedna z kurev. „A na co?“. „Když je hudební **kvintet nic moc**, tak je v něm pět nebo čtyři lidé?“. „Táhněte do prdele, než se tu strhne pěkná **sibérija**“, rozzuřil se tiše René M., protože se právě rozhodl na tak hloupou otázku neodpovědět. Chtěl zůstat mlčenlivý, jako každá jiná **tichá fyzická osoba**.

Hladové kurvy se rozprchly do všech stran a René M. zůstal opět sám se svými tichými loděmi a hromadou **Hynkových zámeků**. Sklopil hlavu a u nohou, někde na tišesuchém dně vany zahlédl prázdnou láhev finské vodky, kterou mu na oslavu jeho padesátin věnoval jeden ze členů finské hudební formace **Yhteinen Makkara**. Dopité bylo dopito, vykoukouřené vykouřeno a opilci byli vynášeni do výšin ticha noční ulice. Byla neděle 6. 3. 2016 a dvoudenní veselice Narozeniny Nikoho vol. 8. v brněnském klubu Brooklyn byla ukončena. Celkem vystoupilo a Renému Müllerovi k jeho padesátce pográtulovalo jedenáct kapel, jeden písničkář, jedna fyzická osoba a já.

Ivosh Krejček

Dýmem: Když se řekne Bohouš

Je tomu sotva pár dní, co na druhou stranu zrcadel odešel po své jak veselý, tak i strastiplný životní pouti můj kamarád i brácha Bohouš. Vám, kteří čtete tohle psaní určitě nemusím vysvětlovat o kterého Bohouše jde, ale kdyby se přece jenom někdo takový našel, tak ať se ptá a vy mu to řeknete.

Když jsem ho našel, tak seděl za bicími a ani právě vypadlá palička z ruky ho nemohla vyvést z míry, protože se jal hrát na bicí rukou a vlastně to znělo pořád skvěle. Hned jsem s ním chtěl kamarádit, ale ještě nepřišel můj čas, protože jsem byl úplně obyčejné ucho, sotva odrostlé druhému stupni základní školy.

Snad ta sudetská surovost a hrubost, s kterou se v lidech připomínala okolní nespoutaná příroda, dala téhle rýmařovské interpretaci Black Sabbath ten šmrnc, jaký jsem slyšel naposledy na koncertu originálu v Praze. Snad právě ta byla příčinou toho, že se při jejich hraní najednou setřely všechny rozdíly mezi lidmi, protože Bohouš stejně jako Tonda a Olin byli cigáni a nikoho, přísahám nikoho, by ani nenapadlo vnímat to. A jestli se někdo takový přesto našel, pak o něm nevím.

Tak přešlo pár mých let s Bohoušem, kdy jsem zašel na jejich hraní, nebo na zkoušku a pak Bohouš začal odjíždět a vracet se, ale mezi každým návratem, ubíhala delší a delší doba. Až jednou nepřišel dlouho a pak ještě déle a pak zmizel.

Stejně jako jsem já byl zmizen do černé díry dvou let hnusu vojenské služby a když mne to na druhém konci toho vojenského vesmíru zase vyplivlo tam odkud jsem tam spadl, bylo bezbohoušovo. Stejně jako bezbráchovo, protože starší brácha Vladimír, kterého taky všichni znáte a nezkoušejte mi lhát, že ne, se taky jednou nevrátil. Zůstali tam kdesi daleko, v těch velkých městech, kde se dá ztratit hned s prvním krokem, který učiníte ven z nádraží.

Pak jsem se oženil a namísto dvou ztracených bráchů se mi narodily dvě děti. Mé největší dílo a radost a všechno, protože k tomu, abych popsal co všechno jsem jim dal a co všechno daly ony mě, by nestačila všechna slova, co jich svět má. A pak mi vyrostly a ztratily se mi taky v těch velkých městech, kde je nebe strašně na kousky, jak je děravé těmi škvírami mezi domy a letícího ptáka, tak stačí postřehnout jen koutkem oka. Jako anděla periferním viděním. Ale nemám pocit prázdnoty. Jen popisují, jak to už na tom světě chodí.

A pak se Bohouš vrátil. Nebo byl vrácen. Nebo jej vyvrhla nějaká velká vlna. Taková, co se občas prožene městem a vezme s sebou opozdilce, kteří se zapomněli včas vrátit z nějakého večírku a po celé roky bloudí ulicemi a hledají druhý břeh. Tu v chlastu, tady v drogách, nebo zde v obojím a čas jim píše do tváře mnohem hlouběji a více, než jiným.

Já jsem to viděl. A Bohouš věděl, že to vím a pokaždé když byl namol mi vyznal lásku, za což bych jiného chlapa zabil, ale u Bohouše to bylo skutečné a kdyby někdo jiný měl snad blbé řeči, tak bych zabil jeho. Zároveň se mi tak omlouval, že zahodil dlouhý kus života a věděl to a nijak se z toho nevykecával a nic si nenalhával. A já jsem mu za to neřekl nikdy ani jedno zlé slovo a neměl jsem a nemám, ani jednu zlou myšlenku. Protože co já vím. Asi to tak stejně mělo být.

Vím jen to, že měl tak velké srdce, že mu v něm už nezbylo místo sama na sebe.

Je málo lidí jako byl můj velký cigánský brácha Bohouš. Těžko mi to sdělit proč a jak a vlastně ani nechci. A tak to ponechám na každém z vás, zda dojde stejného poznání jako já. Myslím si, že měl v sobě velký kus anděla. A andělé, ti nejsou jen bílí. Jak je kreslí na obrazech a freskách. Mají všechny barvy kůže, jaké dal Bůh lidem. Jako je hvězd na nebi. Duši však, která je jedné modré barvy, tu si každý může umazat, znečistit, nebo ji nechat umřít

ještě dříve než tělo. Stačí své srdce nechat zatvrdit, zatrpknout, nebo naplnit zlem.

Proto Bohouš právě sedí s kamarády a balí jim cigarety a zpívá si své pamdampapadampa a bubnuje dlaněmi do stolu s pivem a tácky, úplně stejně jako když jsem ho našel poprvé. Teď ho však nacházím podruhé. Protože kdo duši má a srdce, ten jen projde dveřmi na druhou stranu. Tam kam chce. Tam kde mu je dobře.

„Co je to život? Je to záblesk svatojánské mušky v noci. Je to dech bizonů v čase zimy. Je to malý stín, který sklouzne po trávě a ztratí se v západu slunce.“ Náčelník Vraní stopa, Černonožci Ano. Je tomu přesně tak náčelníku. Ale jak málo lidí to ví. Tak jim to teď skrze moderní média řekneme. Žijte tak, abyste po sobě nic nezanechali. Aby ale bylo co hledat. Protože najít, je velký dar Velkého ducha. Tak howgh, končím mé rozjímání za mého brácha Bohouše a budu se snažit, abyste, až přijde čas nějakého pitomého rozjímání zase o mě, měli co nalézat, protože mám rozepsanou knížku a otevírají se mi také dveře. Ale zatím jen do příběhu. I když, velký rozdíl v tom není. Tak ahoj.

Svíta

a ta věc zdá se být jistá
že je dnes kdy odevzdají tvé tělo ohni
vím, je těžké to pochopit
že netruchlím navenek
ale mé neviditelné slzy
mají barvy hudby Boba Marleyho a chutnají mým prvním mořem
říká se, že když umře malé dítě
vezme jej anděl do náručí a nese jej kolem toho, co milovalo
to vím
jaké je to však
když zemře dospělý chlap nemám páru
zemřel jsem zatím jen jako dítě
ale věřím, že svítání a soumrak jsou branami do nebe
které si vymyslíme
a tak to tvé je výčep se sklenicí piva s pěnou letních oblaků,
kterou nikdy nedopiješ
a cigareta s jávským tabákem, kterou nikdy nedokouříš
a taky Led Zeppelin, kteří nikdy nedohrají
dokud sám nebudeš chtít
Slunce se právě vyhouplo nad obzor a je krásné
jako vždy když je den pohřbu přítele
a tak ty, který jsi na druhé straně zrcadel
kam jsem tě převedl přes údolí smrti
a vidíš odvrácenou stranu světa
otevři dveře z jejichž klíčové dárky vychází modré světlo
v něm se opět setkáme
jak v non stopkách tak i na cestách
v jiných tělech a barvách kůže
v jiných myšlenkách a radostech
v jiných smutcích a pochybnostech
však vyléčení z toho co je
protože smrt je úplné hovno
A tak goodbye my friend, but this is not the end
tvé vědomí je ptákem letícím mezi hvězdami

Miroslav Václavek,
Šumperk, březen 2016

Hlavy střepy: Historie Mozkové sondáže 1986–1994...

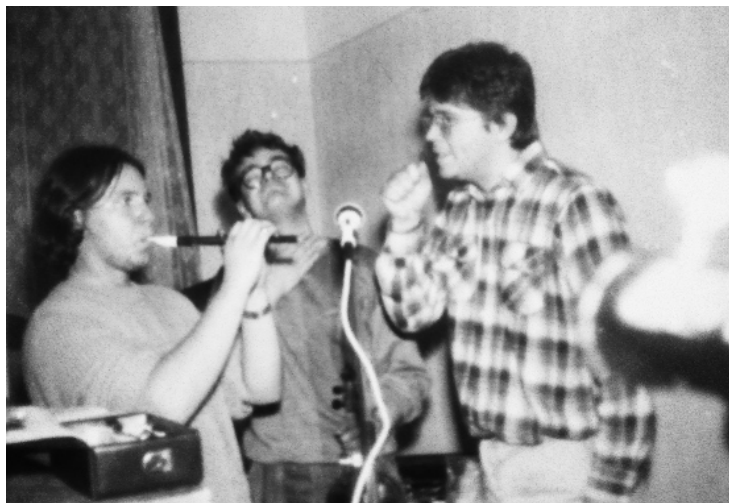
Hudební skupina Mozková Sondáž vznikla v průběhu roku 1986 uvnitř bojového vojenského útvaru 4961 Český Krumlov v tehdejší husákovském Československu. Byl to útvar radioelektronického boje, jeden ze tří v republice – z nich ten nejhorší, kam se uklízeli vojáci z povolání stížení vadou, jakoukoliv. A stejně tak i vojáci základci. Ne nadarmo na vše v areálu shlížel v rohu ukrytý v kopřivách nenápadný oprýskaný baráček místní kontrarozvědky...

Protistátní buňka z útvarové kotelny se po skončení pracovní doby vojáků z povolání přesouvala na odlehlou dřevěnou barabiznu spočty, kde byla prakticky opuštěná hudební zkušebna....Tam, pod vlivem poslechu skupin, zejména z okruhu Rock In Opposition, které za ploty útvaru proudily hned z několika zdrojů (např. výborný zdroj byl tehdy Petr Cibulka, který za nasyslené drobné posílal bohatý materiál), kde pod knutou svobodných chvil, prodotovanou pašovaným alkoholem, vznikaly první experimenty. Technika, kterou spočty disponovala, tomu přímo vybízela. Ve spodních proudech útvaru mezi zasvěcenými šli tamtamy o podivné bláznivé hudební skupině...

Ranné experimenty byly spíše bláznivé jamy, kde se, lakonicky řečeno, zpracovával takorča duchovní/duševní materiál podivně levotočivě násoben svým vlastním potenciálem, nemající konec ani začátek. Z tohto období existují dva záznamy nahrané na jeden mikrofon, psychotematické bloky Pod lavinou a Mezi žebry radiátoru. Souběžně s elektronickou skupinou MOZKOVÁ SONDÁŽ se též na spočetě formovalo personálně spřízněné psychopatické duo-trio THE PSYCHOPATS, konfrontující syrový autoterapeutický underground (dvě rozladěné akustické kytary, radio) s hranicemi možností na poli literatury a krásného umění (texty, vokály). Perličkové mgf záznamy jsou dnes sběratelským unikátem. Registrují též, pro budoucí časy veledůležitý, akustický experiment HAHRHMHEH, jehož nahrávka je patrně nenávratně ztracena.

MOZKOVÁ SONDÁŽ realizovala pouhé dva koncerty pro veřejnost, ten druhý a poslední na chodbě štábu na jehož konci stál voják u bojové zástavy...muzikanti byli zamaskováni polystyrénovými díly krabic a notně zfetovaný bizarní sound dvojitých kláves, preparovaných kytar a vojenské polnice se zkresleným vokálem přes mikrofon ukrytý v hadici plynové masky brzy ohromil tři poschodí útvaru. Během produkce přispěchal dozorcí útvaru, který vzápětí zkolaboval... V následujících dnech proběhla jeho návštěva v kotelně, kde byly vyloženy karty na stůl – Npor.Procházka pár měsíců po odchodu vojáků M.S. do civilu odchází do civilu taktéž, po několikanásobné žádosti.

Produkce byla poté nahrána na AIWU zvukaře a člena M.S. J. Fíka Horkého a nahrávka v Dolby stereo byla zaslána Petru Cibulkovi,

Mozková sondáž, osmdesátá léta XX. stol. Foto archiv Václava Vlacha.

Mozková sondáž, osmdesátá léta XX. stol. Foto archiv Václava Vlacha.

který ji okamžitě, s nemalou chválou, umístil do své distribuční nabídky. Nahrávku pojmenovanou ČTYŘLÍSTEK DUŠÍ vyfasoval pak povinně i Mikoláš Chadima, který se „upřímně bavil a pochvaloval...“ ...Díky tomu se snad několik kopií dostalo na veřejnost... Mozková Sondáž byla vlastně jediná undergroundová skupina působící v rámci a vně vojenských struktur. Vytvořila ojedinělý sound, nejlépe zde však citovat dobového, nepublikovaného sleeve-note: „Skupina M.S. je skupinou hudebních diletantů. Vznikla v létě 1986 v Českém Krumlově, k velké radosti místních posluchačů. Styl i zvuk hudby M.S. je zvláštní, kouzelný, protože nezařaditelný. Přestože jde o skupinu zcela neznámou, má už toho za sebou poměrně mnoho. Fanoušky skupiny je nejvíce ceněn její třetí a zatím poslední devadesátiminutový projekt ČTYŘLÍSTEK DUŠÍ. Vlastní názor na hudbu skupiny, která ponechává mnoho věcí náhodě, si ovšem musí vytvořit každý sám.“...

Skupina se pak sešla již jen jednou. V r. 1987 po vojně v moravském Mohelně u bývalého špagáta a nahrávacího šamana skupiny J. Fíka Horkého bylo zaznamenáno session hudebníků po předcházejícím absolvování jakési lokální tancovačky mezi vinicemi...(Mozková Sondáž for fans: Smrt je sen).

A to byla a je poslední stopa této bizarní hudební formace, která

vděčí za svou existenci tehdejšímu režimu, který za ostatním plotem sehnal dohromady hrstku lidí, kteří by se jinak možná nikdy nepotkali.

Mozková Sondáž, po svém působení útvarové skupiny, zasadila poté v civilu kořeny pro vznik dalších undergroundových kapel a příbuzných aktivit. Jedna z odnoží vznikla ve Starém Plzenci a to UNDERGROUND ALKOHOL BAND, který byl charakteristický stoprocentní návštěvností plzeňského StB pod vedením kpt. Zoubka, kdy se kapela po čase, v rámci nesmiřitelného boje s estébáky, přejmenovává na C2H5OH BAND.

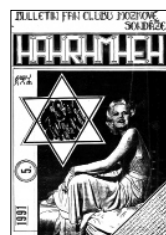
Další člen M.S. se aktivoval v Praze a učil se hrát na kytaru s tehdejšími LITINOVÝ PEPA AND PRŮMYSLOVÝ PLYN, což byl bývalý PATOLOGICKÝ ORCHESTR M. MARIÁNSKÉ LÁZNĚ s UMĚLOU HMOTOU II. Vznikají další formace ŽIDI (legendární apokalyptický koncert v divadelním klubu v Chebu spolu s C2H5OH BANDEM), KUREVSKÝ REZAVEJ PLECH.. kde dva ze členů M.S., Vrah a Želva, zapadají a hrají svou roli v častých happeninzích, převážně s J. S. Fialou (POMML) a Martinem Rochem (BEATOVÉ DRUŽSTVO SOKOLOV, nyní BLAHO-BEAT). Hrajesenačističceodpadních vod, vystupujesevkasárnáchnavernisáži (spolusViktoremHaitem)... Po r. 1989 vychází v nicotném nákladu též bulletin fan klubu Mozkové Sondáže, po třetím čísle nazvaný HAHRHMHEH, bizarní občasník plný surnaivismu, mystifikace a příčných žánrů. Do r. 1994 vyšlo 7 čísel, zde stopy Mozkové Sondáže na dlouhou dobu skutečně končí...

Nepublikovaný článek

Pilous: Le Grand Jeu (nadrealisté Mozková Sondáž)

Milý posluchači, 26. 4. 1986 vybuchl jaderný reaktor v Černobylu. V Českém Krumlově, t.č. na základní vojenské službě, partička defetistů – M.S. – nevědomky chytala radioaktivní bronz, neboť dlela venku ve vojenských stanech před barákem praporu až do té doby, dokud ještě osvěcenější pokrývači nedokončili opravu střechy. Nemoc z ozáření na sebe nenechala dlouho čekat. Po těžké kocovině z radioaktivního jódu přišla na svět první kazeta M.S. – Čtyřlístek duší, v níž skladby jako např. Hadovka smrdutá nebo Nezahrávej si se smrtí byly Velkou hrou M.S. hranou k nelibosti profesionálních gum ČSLA (vojáků z povalování,...totiž z povolání). Dnes, 30 let po výbuchu, tj. v poločase rozpadu radioaktivního cesia 137 a stroncia 90, je Velká hra M.S. zpět, s jasným poselstvím nové generaci: Ano, je to tak milý posluchači, hadovka smrdutá (phallus impudicus) je opět chutná houba i hudba a s olovenými sluchátky jí lze bez úrazu naslouchat.

Ticho de Vrahe (za konzultace s Karlem Želvou Blochem a Ivanem Pilousem – autorem původního sleeve note a doslovu o poločase rozpadu Stroncia)

Vyšlých sedm
čísel titulu
HAHRHMHEH
neboli bulletinu
fan klubu Mozko-
vé sondáže - lite-
rárně teroristická
revue.

Dřevěná cikáda:

SOUNDS OF OCCUPATION

The Same River Twice

(Ears&Wind Records, 2016, CDr)

Objev roku 2016! Irčan Paul O'Connor vokál a bicí, společně s nenkovskými hudebníky Lukášem Robkem na basu a Martinem Bystřickým na kytaru skládají svoji poctu devadesátkám. Kompletní autorská hudba zakonzenovaná ve studiu Chlív Vítkem Raškou, který na desce hostuje na kytaru. Kompletní album k poslechu na kapelním webu a na rádiu Dráták. Vychází v limitovaném nákladu 60 ks.

SAN FRANCICKO/5 KILO UBRUSU

Live Hrubšice 2005/Live Brno 2013

(Ears&Wind Records, 2016, CDr)

„My cikáni jsme normální, dýcháme pravidelně, jako ty“. Splitko dvou kapel, jejichž tváří byl nedávno zesnulý Bohoušek Cicko a kapel, kde mimo dalších hrál jeden z nejlepších našich kytaristů Tony Joni. Vychází v digipacku, booklet s archivními fotografiemi a texty. Vychází v limitovaném nákladu 150 ks.

Připravujeme:

VLADIMÍR SMUTNÝ – Live CDr vydávané pro nejbližší okruh přátel a fanoušků v limitovaném nákladu. Nezapomeňte si rezervovat!!!

Tyto a další tituly
získáte v internetovém obchodě
drevenacikada.cz

Povídka:

Blázinec (část 5)

SEZNAMTE SE – PERSONÁL (pokračování z minulého čísla)

Uklízečky – Anička a ta druhá

Velice významná šarže v žebříčku důležitosti. S Aničkou jsme se sblížily rychle. Po anabázi v Křepicích mi rozhovory o čistících prostředcích nečinily problémy a zmohla jsem se i na cenné rady. Měla ráda pečlivě srovnané židle, aby se jí dobře vytíralo. V tom jsem ráda vypomohla. Při její službě nebyl problém kdykoliv si uvařit kafe a brát si z kuchyňky nádobí ven. Anička pěstovala květiny. Všude. I na záchodě. Na tom posledním, kuřáckém, s výhledem na dvůr, přicházely k úhoně. Populární ceduli, kterou jsme jednoho rána objevily u polovysypaného květináče asi také psala ona „NECHTE KVITKO NAPOKOJI!!!“. I tak jsem ji měla moc a moc ráda. Tahle usměvavá dobrosrdečná duše dokázala vycítit, když nám bylo zle a potěšit dobrým slovem.

S furií to bylo horší. Měla ve zvyku nás soustavně buzerovat a na mne si obzvláště zasedla. Dala pokoj, až když jsme ji s Helou načapaly, jak cpe do staré škodovky pytle s masem. Slíbily jsme taktně pomlčet a byl klid. I tak jsme na tom byly lépe než sousední oddělení, tam pacientky nedostávaly ani ovoce.

Sestry

Ty věčně utahané, přepracované bytosti. Měly neskutečně dlouhé směny. Ne. Taková bestie jako v „Přeletu“ tu naštěstí nebyla. Pravda, jedna si na mne zasedla a vyčítala úplné nesmysly. Jako krátké šaty a jeden culík výš než druhý, ale bylo to spíš směšné. Většinou jsem ji odbyla slovy „Já už budu hodná, sestřičko“ a sladce se usmála. Po 14 dnech dala pokoj.

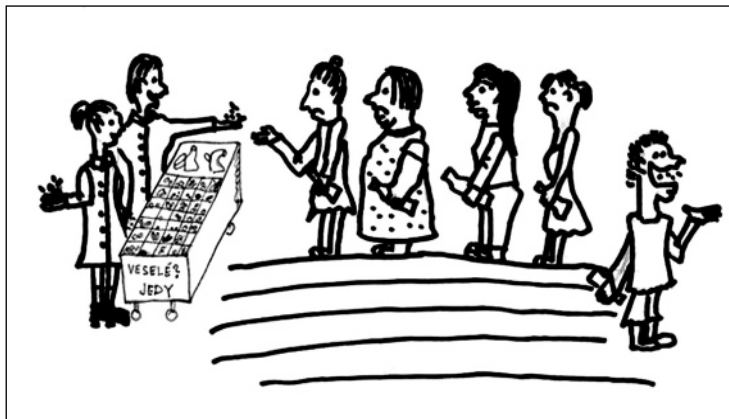
Většinou byly hodné nebo apatické. Snažila jsem se vycházet se všemi, aby mě nechytily při nepolykání prášků. To jsem vždy byla velice hovorná a přátelská. Možná i proto si i mě některé dost oblíbily. A já je taky.

Antikuřácký maniak

Zvláštní. Jeho jméno jsem si ještě nedávno pamatovala. Měl i předzívku. Seděl mi v hlavě jak kachna na vejcích. A najednou nic. Můj starý dobrý mozek se ho rozhodl vymazat. Je to opravdu velice nebezpečný člověk. Jednoho dne při komunitě sestra oznámila, že paní doktorka odjela na dovolenou a tento pán ji bude zaskakovat. Polilo mne horko. Podivný mužík měl tik, tvářil se výhružně a vypadal spíš jako pacient. Změřil si nás nenávisným pohledem, přerušil oblíbenou rozpravu o nefungující sprše a ujal se slova. Nejdříve všechny kuřáčky odsoudil k věčnému peklu a poté stařenkám vynadal za špatnou životosprávu. Hodinu a půl nabízel různé doplňky stravy, bez kterých dozajista nepřežijem. Takto nám hodlal ubližovat celý týden. Naštěstí již další den byla vrchní sestra v pohotovosti. Při první dramatické pauze jeho přednášky povstala a zavelela. „Zazpíváme si!“ Anička blesku-rychle navrhla písničku a jako jeden muž jsme spustily. Byl bez šance. Kázání se den ode dne krátilo, až to vzdal. I tak dokázal napáchat spoustu škody. Mně osobně velice brutálně upravil medikaci. Nenápadně zvýšil účinnost léků, přidal další jedy. Toto učinil i mnoha dalším. Nutil sestry ke kontrolám při podávání léků. Stav pacientek se plošně horšil. Když se „naše“ doktorka vrátila a uviděla můj „jídelní lístek“, málem ji trefil šlak. Poté ho převeleli na neurologii. Zde léčili kamarádku Janu. Veselá, švitořivá paní náhle začala zadržávat, vrátila se na vozík. Potkala jsem ho na chodbě a došlo mi to. Varovala jsem ji, trochu poradila. Už je doma. Je opět v pořádku. Občas si voláme. Nevím přesně, kde a jak se tento bludný balvan pohybuje, oddělení si ho přehazují jako horký brambor, ale pokud něco podobného někdy někde potkáte, sbalte nohy na ramena a rychle pryč!!! CO NEJRYCHLEJI A CO NEJDÁL!

Lukáš a Honzík.

Ošetřovatelé. Moji kamarádi z normálního světa. Oni tam stále ještě pracují, jiné zaměstnání jen tak nenajdou a nevím, kdo to bude číst. Tak jen ve zkratce. Moc mi pomohli, už jen tím, že sem tam zaskočili na cigárko. Vždy přinesli závan čerstvého vzduchu zvenčí. Díky VÁM, pokládci.

ŘÁD A NEŘÁD

Při mejdanu v Křepicích jsme pomlouvaly ústav o dušu. Všichni souhlasně pokyvovali, jen mladý domorodec (oni si myslí, že téměř nepracujeme a soustavně paříme) překvapivě oponoval. „Má to jistě i dobré stránky, ne? Je tam pravidelný režim a pořádek, ne?“

Tož to nás pobavilo. Ano. Na stěně opravdu viselo něco jako denní řád provozovny. Druhý den jsem se ho pokoušela nastudovat a pochopit, abych věděla, kdy mi dají najíst, kdy dostanu čistý ručník a kdy do mě nappou prášky. Bohužel, realita se často velice lišila od předepsaných pravidel.

Tedy:

6.30 – prášky na lačno – to byl jediný bod, který fungoval bezchybně

7.00 – budíček – ten vrah našich sladkých snů, většinou na čas, o víkendu i o půlhodinku později, dle sester. Když se zakecaly, tak i o hodinku. To bylo málokdy a bylo to krásné.

7.30 – snídaně – tady se čas lišil i o hodinu a půl. Někdy nás chtěly mít z krku a jídlo roznesly už v 7, jindy na nás zapoměly a jedlo se v půl deváté. Nejlepším způsobem, kterak předejít stresu a hladu, bylo schovat si něco od včerejška, usednout ven k rannímu káféčku a poslouchat, až začnou cinkat nože o talířek. Když byl jogurt a žádné zvuky nás nepřivolaly, najedly jsme se v klídku při práscích. Pojem teplá snídaně zde byl neznámý. Vždy jen rohlík či chléb s něčím, fujtajblkafe, erární čaj a kakao se škraloupem.

8.00 – prášky – tedy podávání léků. Tento časový údaj byl opravdu pouze informativní. Léky se prostě vydávaly tak někdy po snídani podle toho, jakou měly sestry náladu a zda započaly s výdejem v levé nebo v pravé části oddělení. Podle abecedy. Vyvolávalo se velice hlasitě. Pokaždé někdo nevydržel dlouhé čekání, odběhnul si, nebo prostě zapomněl, co se vlastně děje. Potom bylo nutné hříšníci hledat po pokojích, případně v areálu, dokud se nenašla. Atrakce trvala leckdy i dvě hodiny.

9.00 – komunita – v tuto hodinu se volným tempem připlížila doktorka a sestry. Většina pacientek tu byla už od snídane a hájila svá teplá místa na křeslech. My kuřáčky jsme přibíhaly opožděně a usedaly za roh na židle, neb na nás nevyzbylo místo. Za tvrdé posezení jsme byly odměněny klidem. Mohly jsme psát SMSky,

hrát hry a celkem nevázaně si povídat. Program se neměnil. Četba z novin, technické poznámky – sprcha nesprchuje, vzadu zase někdo kouřil, paní ta ta se nemyje. Občas vsuvka v podobě výkladu jednotlivých pacientek o tom, co dělají a co je baví, jako jedna z mála jsem měla práci, dokonce příjemnou, a koníčky. Ná sledoval sborový zpěv a v tom byly baby dobré. Chodbami se linul libozvučný dvojhlas, sólové výstupy nebyly výjimkou, vše ladilo. Čočka by záviděla. Kratochvíli nehezky narušil náhradní doktor T., když se pokusil o přednášky proti kouření a nabízení doplňků stravy. Nastalo nečekané stmelení personálu s pacientkami a tento nešvar byl vymýcen.

VOLNO – nebo ergoterapie, případně ve středu vizita

12.00 – oběd – totéž jako u snídaně, pouze znamení pro kuřáky bylo výraznější. Cinkání příborů nás vždy přivolalo včas.

12.30 – léky – tatáž situace a tentýž problém jako u snídaně

VOLNO

17.30 – fasování ručníků (ty často nebyly skladem, tak nám místo nich dávali prostěradla) a dalšího prádla či oblečení. Zpočátku jsem se pokusila využít této služby, ale v udaný čas bylo někdy po akci a někdy se čekalo i hodinu. Naštěstí jsem měla vlastní zdroje, ale chudery bezdomovkyně, které neměly ani kalhotky....

18.30 – večere – jako vždy, plus mínus hodina

19.00 – a léky taky

VOLNO

21.00 – návrat na centrálu a zavírání mříží

22.00 – večerka

SLUŽBY

Pokus o zapojení pacientek do běžných činností. Asi. Vždy po šesti dnech se na dvou stolicích objevila cedulka s tímto nápisem. Služba trvala dva dny. Bylo nutno vybrat ty ženy, kterým se ještě příliš netřásl ruce a uměly alespoň trochu počítat. V některých skupinách nepředstavitelný problém. Nás organizovala paní Vašků. Musely jsme napočítat talíře a roznést příslušné podávky na stoly. Po jídle otřít stolky a odvézt stolek s nádobím ke kuchyni. Ve správný čas dát nádoby do myčky. Vypadá to jednoduše, že? Bohužel, o tom, kdy se myje nádobí, rozhodovaly uklízečky a každá měla jiný názor. Naštěstí byly jen dvě. O tom, kdy mají být příbory na stole a odvezený stolek, rozhodovaly sestry. Ano, každá měla jiné zvyky a bylo jich osm.....Zpočátku jsem byla často peskována ze všech stran. K pochopení systému jsem dospěla až ke konci pobytu.

*Blanka Šimoníčková
pokračování příště*

Program:

Festival spodních proudů, Velký pátek 25. března 2016

Na počátku byl festival Mlýn, který poněkud paradoxně pořádán Brňáky na mlýně Radouňka v Jindřichově Hradci navázal na nespoutané večírky pořádané v kinopivárně v Brně–Přízřenících, později v klubu Boomerang (později Boro) a to asi od roku 2000. Mlýna se uskutečnily nezapomenutelné dva ročníky v létech 2003–2004: akce byly kolorovány neuvěřitelným bordelem, návštěvníci festivalů si sami točili pivo a obsluhovali se za barem, čárky si dělali na zeď a všechno plus mínus nakonec vyšlo... Na jednu subtilní dívku při tanečních kreacích spadl reflektor. Na festival přijel Kajdy, účastnili se i policajti... Posledními počiny navazujícími na tradici koncertů Spodních proudů byl festival v Kutínách v roce 2005 a v brněnském klubu za pracákem o rok později. K původnímu názvu jsme se vrátili až v roce 2015, kdy proběhl večer v brněnském klubu Brooklyn. Pojmenování Spodní proudy se hojně užívá i mimo tyto akce, ani my si však neuzurpujeme právo být jedinými možnými.

SOUNDS OF OCCUPATION (křest CD) *alternative-rock / Irsko/Nenkovice*

Brněnsko-Irská kapela vydává u Ears&Wind Records svůj debut jako ultralimitované CDr. Půjde o jejich Love Letter devadesátkám.

„Něméně ti prokazují službu tím, že do tvého undergroundem zatuchlého katalogu vnesem trochu svěžího větru. Kdyby byly devadesátá léta, nebál bych se říct, že možná uzavíráš svůj životní obchod, něco jako když Sub Pop podepsal Nirvanu. Ale máme bohužel to pojebaný 21. století, takže po tom zas neštěkne ani pes! Lidi jsou ignoranti!“ Konstatoval member SOO Bystra před vydáním kotouče.

SPYTIHNĚV B *big-beat / Rožnov pod Radhoštěm*

Rožnovská undrošská formace, která má neuvěřitelný koule, ať už hraje pro prázdný sál nebo narvané publikum. Po personálních dohadech, příchodech a odchodech, vznikly dvě sekce: FULL HD Spytihněv A, kde ovšem nehraje zakladatel kapely Butor a LO-FI Spytihněv B, který znamená gró téhle legendární formace. Bez příkras až na dřevo.

HOKR *art rock-alternative / Praha*

Pražská art-rocková, alternativní formace, jejíž kořeny sahají do konce sedmdesátých let minulého století. Vydali asfaltový nosič Skvrny, několik lesklých kotoučů, z nich poslední (a takřka rozebraný) u Ears&Wind Records: Zahřáté brzdy optimismu. Od dob svého založení se stačili dvakrát přejmenovat – tedy v jisté životní etapě kapely se užívalo jména Poco Loco, aby Hokr povstal z mrtvých na památné akci u Bubeníčků...

HAMELN *blues-thrash / ego-violence / Budějce*

...je německé město ležící v Dolním Sasku. Je okresním městem okresu Hameln–Pyrmont. Město se stalo téměř celosvětově proslulé svou legendou o Krysaři. Jedná se o skutečný historický příběh z roku 1284, kdy měl neznámý krysař odvést z města 130 chlapců a dívek neznámo kam. Podle jedné z hypotéz, kterou vyslovil německý historik Wolfgang Wann, a která má vztah k Česku, odvedl krysař–lokátor tyto mladé lidi na Moravu, a ti tam založili vesnici Hamlíkov. Jinými slovy blues-thrash / ego-violence z Českých Budějovic.

BALZAMINA *garage-alternative / Brno*

Povlak z mléka a použitých obinadel dopadl na všechny malé planety galaxie ZTCX85. Červené žaluzie naznaly, že čtvrté tisíciletí právě začalo, a tak neváhaly a v mžiku vyměnily veškeré gramofonové jehly, napůl se stáhly a vyhlížely nového dealera snů. Radost neskrývaly žárovky a černobílé retro krávy, co si odjakživa přály křídla alespoň z papíru. Vločky z igelitu vystříhoval bývalý veterinář pod dohledem tikotu jedenácti hodinových strojů a nemyslel na nic jiného než na nic. Transparenty plné křížů schoval papež ve sklepech a doufal, že ho nikdo neviděl. Měl na sobě tepláky z umělé kůže a odřezků z Valia. Andělský prach se stal minulostí a nikomu to nevadilo. Poté, co se lékárnici narodil jen ledvinový kámen, naoko se zastřelila a vše mohlo začít.

Doporučujeme:

KRÁKOR

Osmnáctý ročník festivalu na vlne hořícího psa

17.-18. června 2016 Ostrov u Brna

AREAL NAD SELSKÝM V RUMKOVSKÝCH DOLNÍCH - PRVNÍ ZÁČÁTKY PÁTEK 19. SOBOTA 20. JEDNOTNÉ VSTUPNÉ CZK: OBČANSKÝ ZÁHRADNÍK 200 Kč (včetně občanského vstupného) PRVNÍCH PADESÁTÍ HOSTŮ DO 16. (OBČER) PRESENT Z VYDAVATELSTVÍ EARS & WIND RECORDS

ELEKTRICKÁ SVINĚ • JANOTA 1935 • JURODIVI^(PL)
BALZAMINA • BOUCHACÍ ŠROUBY • TŘI LIŠKY
SHEEVA YOGA • STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE
SBOR BŘEŽANSKÝCH KASTRÁTŮ • BATALJ^(D)
MIRA KUBÍN • KABARET DR. CALIGARIGO
ABSOLUTNĚ ČERNÉ TĚLESO • IDIOT CRUSOE
PŘETLAK VĚKU • THE NEUNIKNEŠ • FKLETZI
KRAUSOFON DYGITAL / REVIVAL THE BACHORY
CORE BELIEF • MARCEL KRÍŽ • GREGOR SAMSA
SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE • AŽ SE SNAŽÍ ONA
HYNKOVOU ZÁMKY • AT BONA FIDE • ŠILENEJ HANS
PŘEDKOŽKY • MILAN ANDRÁŠSYA SPOL. • ČOČKA
ONDŘEJ TUROŇ SAMČO, BRAT DÁŽDOVIEK^(SK)
EMPTY PIPEN • TOMÁŠ HÁJEK • KÁTA BREKEKEX
WOLF TRAP • JANELE Z LIKŮ • ALLSKAPONES
HERMAN TRAUMER • YHTEINEN MAKKARA^(FIN)
LADIBOR DANDA • JENTAKRÁVÁÁAT • CYRIL MOTÝL

PO OBA DNY BUDOU FESTIVÁLEM PROVÁZET NEŽNÍ MODERÁTOŘI:
STENVLČ • VOSCHKREJZEK • MAREK SOBOLÁ • JAKUB TICHÝ

info: spodniproudny.cz ochutnávky: dratak.cz

VERBENAFEST

Park Lužánky, Lužánecká 3, Brno
20.-21. května 2016

SOUNDS OF OCCUPATION

SBLÍŽEN

ACOUSTIC FIELDS

JAN LAICHMAN

HROCHANSOBY

GREGOR SAMSA

BUDOÁR STARÉ DÁMY

JEŠTĚ JSME SE NEDOHODLI

KOCHLEA

2. dubna 2016, Melodka, Brno

TYRŠOVA SPOLEČNOST

IDIOT CRUSOE

23. dubna 2016, Nosislav

NIC MOC KVINTET

BALET ČESKOSLOVENSKÉHO ROZHLASU,

TYRŠOVA SPOLEČNOST

KRÁKOR

Ostropovice u Brna
17.-18. června 2016

PŘETLAK VĚKU

AŽ SE SNAŽÍ ONA

MARCEL KRÍŽ

BALZAMINA

FKLETZI

STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE

KABARET DR. CALIGARIGO

HERMAN TRAUMER

ČOČKA

ŠILENEJ HANS

PŘEDKOŽKY

YURODIVI (PL)

MIRA KUBÍN

SBOR BŘEŽANSKÝCH KASTRÁTŮ

GREGOR SAMSA

HYNKOVOU ZÁMKY

IDIOT CRUSOE

JANOTA 1935

ELEKTRICKÁ SVINĚ

TŘI LIŠKY

BOUCHACÍ ŠROUBY

YHTEINEN MAKKARA

KÁTA BREKEKEX

TOMÁŠ HÁJEK

JANELE Z LIKŮ

SUPEREGO KID

KANGAROOS IN AUSTRIA

WOLF TRAP

MILE ME DEAF (A)

THROW DOWN BONES (I)

ALLSKAPONES

MILAN ANDRÁŠSYA SPOL.

LUKAS B. BACH

LADIBOR DANDA

EMPTY PIPEN

NITROCEL

KRAUSOFON DYGITAL/REVIVAL THE BACHORY

CYRIL MOTÝL

SAMČO, BRAT DÁŽDOVIEK (SK)

SHEEVA YOGA

THE NEUNIKNEŠ

ONDŘEJ TUROŇ

FESTIVAL NAPŘÍČ

Skalákův mlýn,
Meziříčko u Želetavy
26.-27. srpna 2016

THE MASK

SOUNDS OF OCCUPATION

LAMRAM JAM

HLADOVÝ KURVY

BALET ČESKOSLOVENSKÉHO ROZHLASU

HAMELN

OLD MINKA BAND

JOSEF KLÍČ

KOLBEN A KAVLÍK

JIRÍKOVO VIDĚNÍ

YLO AFRICKÝ SLON

SBLÍŽEN

FASK LUMA

EČ

SANITKA

MANY MORE EXPERIENCE BAND

ŠMOX a další...

Oheň na střeše:

Rozptýl na ústředním hřbitově v Brně, červen 2016: položka faktury č. 08 – poplatky za užití hudby dle autorského zákona 120 Kč ••• Server USA Today přinesl zprávu že hladina moří stoupá nejrychleji za uplynulých 3000 let ••• Pět peněz, pět peněz, pokřikovala kavka. „Do toho na víc než 99,9 % nepůjdou, pokud se na ně nenajdou aspoň nějaký minimální peníze, tj. tak 9 tis vč. dopravy. Normální cena vystoupení je 19 tis.“, sdělila k nevystoupení Dáša Vokatá a Oldřicha Kaisera manažerka Bělíková. „Jo a Olda tam bude zrovna 29. 4. s Lábusem a Ženou za pultem. Ale to je trochu jiná cílovka:))“, dodala. Chápeme že není zrovna korektní zveřejňovat výše uměleckých honorářů, ale ándrouš vole pičo ne? ••• Československý automobil Škoda 1000BMX slaví padesátiny ••• Zemřel vynálezce emailu Ray Tomlison ••• Česká policie nacvičuje uzavření hranice s Rakouskem ••• Všechna osmnáct uprchlých ibisů z pražské ZOO se podařilo odchytit a deportovat zpět do voliér ••• OSN: evropský plán na masovou deportaci uprchlíků je ilegální ••• Herci ze seriálu Hra o trůny se spojili s humanitární organizací a vyzvali televizní diváky, aby pomohli milionům lidí v rámci uprchlické krize. Do kampaně pod heslem Pomoc nemá žádné hranice se zapojila i česká pobočka stanice HBO. Na Facebooku se její gesto setkalo s ostrými reakcemi, fanoušci televizi vyzývali, aby klip smazala, jinak že se přestanou na seriál dívat. Informoval server aktualne.cz ••• Channel 4 News odhalil podvodné volební praktiky britských konzervativců, podvody vyšetřuje státní volební komise ••• Policisté na Brněnsku lapili zloděje tří tisíc rolí toaletního papíru, které převážel v napěchované dodávce ••• „Za pět měsíců ruských náletů v Sýrii jsme neusmrtili jediného civilistu“, prohlásil ruský ambasador v Londýně Alexander Jakovenko. Informoval Channel 4 News ••• Samozvaná Doněcká republika začala vydávat pasy ••• Na Lounsku boural autobus plný dětí ••• Ve městě snů srazila řidička osobního vozu učitelku, která vedla děti do sauny. Auto ve svahu, učitelka ve škarpě a třída bezprizorních, urvaných školáček ••• Hejtmán Hašek na svůj FB profil napsal: „Jižní Morava je kolébkou evropské křesťanské civilizace“, později výrok komentoval „Kdo chodil do školy, slyšel určitě jméno Cyril a Metoděj“ ••• Učitelka ve Františkových Lázních školáčkům zalepovala pusy ••• Podle návrhu zákona budou muset poskytovatelé internetového připojení blokovat stránky s nepovolenými internetovými hazardními hrami. Seznam těchto stránek bude vypracovávat Ministerstvo financí řízené Andrejem Babišem, sdělil server Týden.cz ••• Slovenské volby vyhrál Ficův Směr-SD ••• Centrem Rigy prošel vzpomínkový pochod veteránů a sympatizantů Waffen-SS jednotek ••• Háčkovaná dečka s nápisem „žasnu“, která 24 hodin zdobila sochu TGM v Brně na Komenského náměstí pochází od brněnské guerilla knitting skupiny Užaslé. Referoval o tom online.muni.cz

φ

Předplatné:

Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 30 Kč. Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena, případný výtěžek bez uzardění propijeme. Kontakt: redakce-usiavitr@email.cz, Archiv: spodniproudny.cz

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Hausmann • přispěvatelé: Státý Lukáš, Miroslav Václavěk, Vojtěch Landa, Ta Pájka, Jeroným Nikdo, Vladimír Jaromír Horák, Zdena Lebiš, Ivosh Krejzek, Blanka Šimoničková, Jan Lamram, Vít Kalvoda, Ticho de Vrahe • Fotograf: Petr Slavík, Radek Nikl, Maryen a další